† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–150 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 7 (28)
1–15 aprilie 1994

DIN SUMAR:

- **New Age – Confruntarea secolului XX**
  Ilie BĂDESCU pag. 2
- **Despre doctrina legionară**
  Marian MUNTEANU pag. 3
- **Celălalt marxism**
  Dan DUNGACIU pag. 6

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările ***Noii Generaţii,*** *contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de* ***tineretul român*** *prin mişcările din 1989-1990.*

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie ***creştină ortodoxă****, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.*

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează ***linia naţională****, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.*

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina ***naţional-democrată****, aşa cum este formulată în documentele programatice ale* ***Mişcării Pentru România.***

Războiul nevăzut

Am arătat cum, de la bun început, Mişcarea Pentru România a reprezentat ţinta unei campanii de nimicire susţinută de toate „taberele" politice ale momentului. Toţi membrii acestor „tabere", fie ei în Opoziţie ori la Putere, declaraţi „iubitori" ai tinerilor. Recunoscători. Pentru posturi, pentru poziţie, în sfârşit, pentru „democraţie". Şi cu toţii, împreună, pentru noi cel puţin, reprezentând de fapt aceeaşi tagmă, dominată de aceeaşi unică mentalitate.

Mişcarea a apărut şi ca o reacţie de întâmpinare în faţa politicii malefice duse de dânşii, „actorii" scenei politice postdecembriste. Şi, totodată, ca o ripostă adresată mentalităţii care, prin dânşii, devastează toate structurile statului, dar şi corpurile profesionale, grupurile sociale, România în ansamblul ei.

Expresiile diverse ale acestei mentalităţi se regăsesc în toate componentele procesului de subminare lentă (sau accelerată) a naţiunii. Logica mercantilă, gândirea speculativă „fără frontiere", speculantul (fie de monedă, fie de idei) au devenit mărci ale României de azi. Tentaculară, aria de influenţă a acestei mentalităţi tinde să acopere zone din ce în ce mai mari, determinând printr-o presiune discretă, persuasivă, modificarea comportamentelor, a convingerilor, a atitudinilor şi sentimentelor. Este din ce în ce mai mult un mod de agresiune directă, un mijloc de influenţare brutală ce intervine ca factor modelator asupra structurilor de rezistenţă ale personalităţilor, cu precădere fiind expuşi cei care, datorită vârstei, a tinereţii, sunt chiar în plin proces de formare a personalităţii.

Tinerii unei alte generaţii, generaţia lui Mircea Eliade, numeau această mentalitate – „mentalitate francmasonică", mod de gândire definit prin respingerea lui Dumnezeu. La vremea lor, tinerii acelei generaţii au oferit o replică, un model de reacţie specifică, înălţând o adevărată construcţie spirituală a cărei splendoare se dezvăluie astăzi unei alte „Noi Generaţii", a noastră. Generaţie confruntată însă, mai acut decât oricând în istoria modernă a României, cu expansiunea logicii mercantile, speculative, cu fenomene cumplite de disoluţie şi degradare.

Suntem parcă paralizaţi de violenţa fără precedent a confruntării actuale şi spectacolul generaţiei noastre expuse condiţiei de victimă fără drept de apel este copleşitor. Deoarece noi suferim, ca români, nu doar consecinţele aşezării geopolitice a României, expusă de veacuri diverselor forme de agresiune, ci, mai mult încă, din punct de vedere creştin, suportăm calvarul unui conflict anticreştin, ajuns la apogeu în întreaga lume. Cu sau fără voie suntem cuprinşi în aria acestui conflict global a cărui evidenţă este foarte clară doar pentru cei aflaţi în mod direct în miezul luptei: soldaţii şi călugării. Soldaţii – deoarece conflictul are valenţe pur militare, călugării – deoarece stăpânesc taina acestuia. Spunea părintele Steinhardt: *«În cele din urmă, militarului şi călugărului li se cere a fi „mereu gata": A lupta, a rezista, a sfida înfrângerile, a găsi soluţii adecvate feluritelor moduri de atac... Călugăria e – prin excelenţă – viaţă militară, iar călugărul mai presus de orice „un bun ostaş al lui Hristos"... „războiul nevăzut" al monahilor e neîntrerupt».*

Când specialişti ai serviciilor secrete recunosc cu nonşalanţă că obiectivul ameninţării este psihicul, sufletul, omul, comentariile noastre sunt de prisos. Un citat este poate edificator: *„În ziua de azi nu se mai cuceresc terit rii pentru a stăpâni oamenii, se cuceresc suflete..."* (Alexandre de Marenches, fost şef al SDCE-ului francez). Confruntarea este veche, milenară poate, iar formele sale sunt totale, planetare să-i zicem. De-o parte sunt activiştii devizei „Fără Dumnezeu", ai mentalităţii mercantile stupide şi semidocte difuzate din templele „Marilor Arhitecţi", posedaţi ai teroarei şi crimei, ai minciunii şi urii, de cealaltă parte, ţintă şi totodată stavilă în faţa dezlănţuirii diabolice, stă omul, omul pur şi simplu, creatură a lui Dumnezeu, devenit om prin jertfa lui Hristos, cu veacuri în urmă.

În nici o epocă însă, „duşmanii lui Hristos" n-au avut la dispoziţie atâtea arme. Băncile de date, reţelele de sateliţi, sistemele de comunicare planetară, cărţile de credit, TV-ul şi Radio-ul... Sunt folosite tehnicile de vârf ale disciplinelor medicale, ale ştiinţelor tehnice, descoperirile cele mai avansate ale psihosociologiei, se lucrează asupra subconştientului prin procedee subliminale, se induc stări complexe de confuzie şi dezorientare, se sugestionează mase uriaşe de oameni prin mijloacele cele mai perfecţionate ale mass-media, se aplică psihotehnici în faţa cărora aproape nu există ripostă. Teoretic, nimeni nu poate scăpa de sub supraveghere şi dominaţie.

O „autoritate", aparent invizibilă, croieşte scenarii, trasează frontiere, distruge naţiuni, remodelează concepte, introduce ierarhii mondiale, recentralizează lumea în baza unei logici obscure, dar susţinută implacabil, la nevoie cu arme – economice sau militare. Această „autoritate" stabileşte când şi unde să înceapă revoluţiile, ea finanţează, ea extrage dividendele, declanşează războaiele, împarte suferinţa şi durerea, transformă după plac neamurile în triburi şi oamenii în neoameni. Şi acestea toate se înfăptuiesc evident sub paravanul unor frumoase lozinci, de „libertate, egalitate, fraternitate", cu ipocrite declaraţii publice şi sub un văl universal de minciună şi fals.

Autointitulate drept „salvatoare", „eliberatoare" ale omenirii, „autorităţile" au folosit în egală măsură măciuca şi mărgelele de sticlă, forţa brută şi persuasiunea pentru a-şi impune programul.

Românii, cel puţin în ultima jumătate de secol, s-au tot aflat la cheremul „eliberatorilor". Fie cu steaua roşie, fie cu coca-cola, ei tot pe post de eliberatori vin. Ambele armate de „eliberare" şi-au impus pe rând noua „religie" – atunci comunismul, acum drepturile omului – ne-au obligat să le semnăm tratatele, atunci Varşovia, acum NATO, să le înghiţim regulile „democratice", atunci Congresul Poporului, acum Parlamentul, în fine, noi le-am acceptat şi le-am făcut pe toate. Interesant este (deşi observaţia devine poate superfluă), că ambele „armate" folosesc succesiv aceleaşi reţele de agenţi. Cazul dlui Brucan este cât se poate de semnificativ, dar ca dânsul sunt mulţi alţii. Constituiţi în reţele, agenţii armatelor „eliberatoare" au ocupat structurile statului, instituţiile civile şi militare şi, sistematic, cu toate pârghiile statului în mâini, au conlucrat, şi cei de azi şi cei de ieri, în limitele aceluiaşi tip de mentalitate. Mentalitate care a impus în toate împrejurările aceleaşi „norme" şi „valori". Adică antinaţionale şi anticreştine. Şi dacă prima categorie de „eliberatori" şi-a impus normele prin forţă armată, agresiunea devenind astfel vizibilă oricui, a doua categorie lucrează, aşa cum am spus, prin forme subtile, folosind violenţa simbolică, respectiv presiunea psihică şi aplicând normele unui „război special", care nu se înscrie în nici o definiţie de drept internaţional. Obiectivul fiind, după cum arăta specialistul citat, sufletul. Şi, cu precădere sufletul tânăr, pur.

Tinerii, cu suflul curat al copilăriei încă proaspăt, sunt în genere exponenţii normelor şi valorilor morale. Algoritmul degenerării, al decăderii, este propriu societăţilor ale căror noi generaţii, ajunse la maturitate, şi-au pierdut reperele iniţiale, consecinţele fiind degradarea progresivă a întregului corp social, triumful haosului şi de ce să n-o spunem, al inamicilor.

Ca atare, acţiunea de dislocare şi destructurare a valorilor, îndreptată astăzi cu precădere asupra tineretului, poate fi considerată o formă de agresiune violentă ce-şi propune nu doar nimicirea României de azi, ci mai ales a României de mâine. România nu a dus niciodată lipsă de inamici şi nici de războaie. Dar războiul ce se poartă acum este poate cel mai ticălos din câte a îndurat această ţară. Deoarece se loveşte, perfid, în copiii fără apărare. Iar adulţii se dovedesc puţin doritori sau chiar incapabili să mai poarte armele.

Ca şi pe 21 decembrie, tot tinerii poartă lupta, o luptă a cărei singură armă a fost şi rămâne jertfa. Conştient sau nu, tinerii au aplicat tactica de luptă, dintotdeauna, a creştinismului. Prin jertfă, şi-au asumat dezinvolt sarcina salvării României, cu adevărul drept stindard, împotriva minciunii „de stat şi de partid".

În România se află peste 3 milioane de tineri, neatinşi direct de otrava ateismului. Ei sunt forţa care poate răsturna toate raporturile de putere actuale, clădite şi acestea în întregime pe minciună. Aceasta este cu adevărat singura forţă care-i face să tremure pe siniştrii actori ai scenei politice de azi. Tineretul. Cei care au răsturnat o dictatură, care au făcut Piaţa Universităţii, care nu s-au temut nici de gloanţe şi nici de bâtele minerilor. Cei a căror voinţă politică dacă apucă să prindă contur, va mătura toată această tagmă de nemernici care au ocupat pur şi simplu, prin minciună şi hoţie, România. Fireşte, în condiţiile atomizării şi dispersării provocate şi întreţinute cu bună ştiinţă între tineri mai ales, efortul de organizare este uriaş. Nu insurmontabil însă.

O singură condiţie este, de fapt, vitală: ca aceşti tineri să vină cu adevărul, cu credinţa în suflet. Să fie 3 milioane de persoane, de fiinţe vii şi întregi, nu de indivizi înregistraţi statistic. Identitatea însă, statutul de Persoană se dobândeşte numai prin credinţă şi iubire. Iar această împlinire este posibilă numai prin participarea la Tainele Bisericii Ortodoxe, din al cărei trup s-au străduit atâta să ne smulgă „fraţii" comunişti şi francmasoni. Aceasta este adevărata luptă, *„războiul nevăzut"* la care se referea şi părintele Steinhardt. Este lupta pentru sufletele noastre, dar şi pentru ţara noastră. Luptă continuă dusă de atâţia şi atâţia alţii.

Flacăra acestei bătălii se va perpetua. Şi după atâţia ani de lovituri şi suferinţe, esenţa mesajului nostru rămâne îndemnul: grăbiţi-vă către Biserică şi apoi, întăriţi, adunaţi-vă să începem construcţia unei noi temelii **Pentru România!**

George RONCEA

În viitor vor apărea:

* **Corporatism şi Democraţie**
* **Noi file la dosarul comunismului**

BIBLIOTECA Istoria Literaturii

„Alegerile anticipate" şi ce e dincolo de ele

După ultima remaniere guvernamentală, în viaţa politică românească se vorbeşte tot mai insistent despre *alegeri anticipate*. Cu precădere acest lucru se face de către liderii PDSR. Mai întâi să vedem cam ce ar presupune alegerile anticipate. Prevăzute de constituţie în art.89, Dizolvarea Parlamentului, ele sunt mai degrabă un instrument de excepţie, menit a scoate ţara dintr-o gravă criză de guvern parlamentară, când numai electoratul poate arbitra o lume politică încurcată în propriile ambiţii şi erori. Citâm integral din Constituţie:

"După consultarea preşedinţilor celor două Camere şi a liderilor grupurilor parlamentare, Preşedintele României poate dizolva Parlamentul dacă acesta nu a acordat votul de încredere pentru formarea Guvernului în termen de 60 de zile de la prima solicitare şi numai după respingerea a cel puţin două solicitări de investitură."

În practică, acest mecanism ar presupune căderea actualului Guvern, prin demisie, prin moţiune de cenzură sau prin angajarea răspunderii în parlament urmată de un vot minoritar pentru guvern. Apoi sunt necesare minimal cele 60 de zile pentru dizolvarea Parlamentului, după care alegerile parlamentare anticipate devin efective, cu termen de cel mult 90 de zile şi cel puţin 60 de zile pentru organizare şi campanie electorală. Se vede uşor că tot acest mecanism constituţional despre care azi se vorbeşte cu atâta uşurinţă, presupune minimal 5-6 luni, care în practică se pot lungi la 7-8 luni până ce ţara va avea un nou Parlament şi un nou Guvern. Ar fi, cum o spun reformatorii convinşi, o "îngheţare a reformei" într-o situaţie de marasm economic, de finanţare externă pierdută, de inflaţie, de şomaj, de frământări geo-politice în Balcani şi în fosta CSI...

Este adevărat, liderii PDSR vorbesc despre alegerile anticipate într-o dublă partitură: "alegerile anticipate ar fi soluţia cea mai proastă" (citeşte, "nu ne obligaţi!") şi "nouă nu ne este teamă de alegerile anticipate" (citeşte, "toţi ceilalţi au motive să se teamă").

Este mult adevăr aici, dar este şi destulă "tragere la temă", un enorm tupeu şi bluf politic! Sigur că alegerile anticipate ar fi un timp extrem de preţios, irosit! Sigur că ele ar presupune o cheltuială uriaşă într-o vreme când mulţi nu au ce mânca, ce îmbrăca. Dar cine este de vină, dacă nu marile partide, azi în Parlament ? Cine e de vină că majoritatea parlamentară, care sprijină (încă?) Guvernul Văcăroiu, nu are coerenţă? Cine e de vină că între statistica Guvernului Văcăroiu şi realitate este o aşa de mare diferenţă? Apoi, cine e de vină că în toamna lui 1992 Convenţia, invitată de dl Ion Iliescu la o mare coaliţie cu PDSR, a refuzat oferta, pentru ca abia acum să admită că totuşi ar fi fezabilă o atare formulă de guvern?

Pentru omul de pe stradă lucrurile sunt destul de simple: treaba merge prost. Sau, cum o defineşte sondajul IRSOP, "România merge într-o direcţie greşită"! şi, mă rog, cine e de vină de această direcţie greşită, dacă nu marile forţe politice care au guvernat ţara în aceşti din urmă patru ani? Dacă ne uităm pe sondajele politice din această lună, marii vinovaţi sunt absenţi deja: faimosul FSN a devenit "modernul"şi "occidentalizatul" PD, care „nici n-a guvernat până în 1992, nici gura nu-i miroase"! FDSN-ul, care a câştigat alegerile în mod demagogic în '92, este deja cu totul "altceva": PDSR, o "chintesenţă" a social-democraţiei!

Şi atunci, de unde mascarada cu "alegerile anticipate" de acum?

Am mai spus-o şi ştim că riscăm să şocăm, să iritâm; dar cel mai interesat, azi, de urnirea reformei (pentru noi, muribundă deja!) este însuşi preşedintele Iliescu! Dânsul este *singurul factor de continuitate al Puterii* şi, prin urmare, principalul paratrăznet prin care se scurg, încă mocnit, marile nemulţumiri de azi. Măsurabile deocamdată numai în sondaje, în care dânsul este depăşit de personalităţi, altfel şterse, mediocre, ca domnii Năstase sau Constantinescu, nemulţumirile se pot plăti mâine la urne sau mai rău. Există precedente, nu-i aşa?

După prăbuşirea URSS, după generalizarea reformelor de tip capitalist în Europa de Est, pragmaticul şi experimentatul om politic care este dl Iliescu a înţeles că n-are de ales: ori renunţă, ori încalecă ca lumea calul reformei, al Europei, al NATO, etc! După cum ştim, nu a renunţat! A câştigat ultimele alegeri, mizând abil pe demagogia de stânga, după care a ţinut faimosul discurs reformist de la reinvestitură. Nu a fost crezut, dar iată, acum dânsul este silit de realităţi, de propia sa opţiune, să continue cu miza spre Apus. A fost refuzat de opoziţie şi s-a ajuns la formula ştiută: un Guvern PDSR minoritar cu sprijin la stânga. Cu sacii în căruţă şi gânduri nu tocmai curate, Occidentul l-a sprijinit numai parţial. Când însă este vorba de finanţarea externă, mesajul din Apus este limpede: se doreşte un guvern român, de orice culoare, dar fără stânga "naţionalisto"-ceauşistă. Fără PUNR, fără PRM! De aici şi jocul politic actual. Eliminarea explicită a sprijinului PUNR-PRM, presupune un sprijin la "dreapta", unde PD este foarte dispus să revină în Guvern, dar a cărui ataşare nu rezolvă problema: ar mai lipsi vreo trei procente pentru a se re-formula o nouă majoritate în actualul Parlament!

Singurul recurs - Convenţia! Convenţia, care însă nu este un partid ci ceva cu mult mai complicat: un conglomerat teoretic între patru ideologii (liberală, creştin-democrată, social-democrată, ecologistă), cu două coloraturi (monarhism şi republicanism) şi şapte partide, dintre care unul etnic (UDMR). Ne putem întreba: ce-i poate uni pe toţi aceştia, când în teorie, ei apar atât de "diferiţi"? în 1992 i-a unit slăbiciunea lăuntrică a fiecăruia, mai ales atunci când trebuia să se raporteze la un electorat atât de dificil. Azi îi uneşte exact acelaşi lucru, dar îi dezbină potenţial tocmai îndelungul exerciţiu al opoziţiei şi ambiţiile, apetiturile de tot soiul încă nesatisfăcute. Pe acest binom psihologic - teama de alegeri şi "pofta" de a intra "în pâine", mizează şi actuala manevră condusă de la Cotroceni. Sunt partide în Convenţie dispuse să treacă Rubiconul spre Guvern; PAC-ul, de exemplu. Le opreşte însă teama că, odată intraţi individual şi pe proprie mână într-un Guvern cu PDSR, singurul lor instrument electoral - Convenţia -s-ar duce de râpă de a doua zi. Căci cine dintre cei şase membri "neetnici" ai Convenţiei îşi cunoaşte propriul său electorat?... Pe măsură ce criza se prelungeşte, potenţialii aliaţi ai PDSR din cadrul Convenţiei ar putea să-şi facă rolul ce li se inculcă de la Cotroceni! Pragmatismul argumentării şi prestigiul liderilor PAC ar putea determina - în anumite condiţii ca PNŢ-CD să accepte un aranjament PDSR-CDR-PD. În fond, semnalele politice ale Apusului spre asta şi îndeamnă. De unde şi şansele destul de mari să se asiste la un atare deznodământ, curând.

Agitând lozinca alegerilor anticipate, PDSR este nesincer. Au fost atâtea alegeri locale parţiale. A câştigat vreundeva PDSR? Şi atunci? Atunci, cum spuneam este o simplă manevră, prin care PDSR speră să împuşte mai mulţi iepuri. Apare ca singurul partid "înhămat serios la treabă". El asigură Guvernul, el se zbate în Parlament, în timp ce ceilalţi - inclusiv printre aliaţi - "fac mofturi, sabotează, complotează". Apoi, cum remanierea a trântit uşa celor de la stânga, iar PDSR a început negocierile "exploratorii" cu PD şi CDR, el şi-a demonstrat "deschiderea"şi buna credinţă. Deci, dacă treaba nu se face, de vină sunt "ceilalţi"! Această tactică ar putea să dea roade curând. Căci toate clivajele "de doctrină" sau "de partid" vor plăti în faţa motivaţiilor politicianiste: posturi, cariere, aranjamente.

Prin intermediari deci, se duce lupta între cei doi lideri autentici ai vieţii politice româneşti de azi: domnii Iliescu şi Coposu. Ambii ştiu precis ce riscă. În sânul Puterii alianţa la "dreapta" cu CDR şi PD creează animozităţi. Iliescu o doreşte pentru a uşura relaţii mai bune cu Apusul; mulţi alţii se tem că-şi vor pierde posturile în favoarea noilor veniţi; ba chiar şi libertatea. De unde şi riscul ca PDSR să se scindeze la prima cotitură. Pentru domnul Coposu, includerea Convenţiei în guvernare cu PDSR prezintă un risc enorm. Ineficienţa, sabotajul reciproc şi dosarul economico-social extrem de dificil ar putea să înmormânteze rapid un atare guvern hibrid. Ceea ce ar însemna moartea Convenţiei şi chiar a PNŢ-CD.

Între timp, stânga se şi retranşează într-o "opoziţie" de un tip nou şi al cărei lider de necontestat este PSM de pe acum. Cu alegeri anticipate sau nu, rând pe rând partidele reformatoare au fost sau sunt pe cale să fie compromise, curăţindu-se drumul noii stângi ce a ştiut să migreze din partid în partid (PCR - FSN - FDSN - PDSR...) uzând ideile şi şansele teoretice ale unei opoziţii ce oscilează între diletantism şi arivism. Şi încă un cuvânt: ultimele sondaje indică o nemulţumire maximă - 92% - faţă de corupţie şi o speranţă maximă faţă de privatizare - 67%. Altfel spus, nevoia de autoritate şi lege şi, pe această bază, o descentralizare economică prin soluţionarea crizei proprietăţii! Dar cine să ofere asta, dacă nu o dreaptă solidă, curajoasă, încadrată pe măsură?...

Corneliu DIDA

CONFRUNTAREA SECOLULUI XX: NEW AGE

1. CE ESTE NEW AGE-UL?

New-Age-ul este o mişcare spirituală transcontinentală. Adepţii săi se pretind mărturisitori ai unei experienţe răscolitoare care le-a transformat viaţa, i-a „eliberat". Toţi cei care participă la reţelele policentrice ale mişcării mărturisesc acest lucru: au trecut printr-o experienţă tranformatoare care le-a schimbat viaţa în mod radical viaţa. O asemenea experienţă este asemănătoare cu iluminarea şi cu stările de convertire. Această caracteristică dominantă a experienţei new age-iste i-a îndreptăţit pe teoreticienii ei s-o asimileze cu mişcările soteriologice (soter = a mântui). Toţi comentatorii sunt de acord asupra celor trei trepte aspecte dominante, valabile pentru întreaga mişcare: experienţa transformatoare (prin care trec toţi adepţii ei), viziunea holistă (holos = întreg) sau integratoare şi organizarea în reţele polinucleare.

Pentru a explica fenomenul „experienţei trasformatoare", M. Ferguson, cea care este considerată a fi sociologul New Age-ului, o compara cu „schimbarea de paradigmă". Această schimbare după sine trasformarea radicală, totală a viziunilor şi sistemelor care ordonaseră până atunci experienţa de cunoaştere. Actul unei asemenea experienţe presupune lărgirea câmpului experienţei, puterea de a-ţi transforma permanent viaţa şi de a stabili conexiuni. „Experienţa trasformatoare" new age-istă are note comune ce ceea ce grecii numeau *kairos* – timp sau moment crucial, clipă ce nu trebuie amânată. „Experienţa transformatoare" poate fi asemuită şi cu ceea ce Mircea Eliade a denumit „trăire sau experienţă paradigmatică". Eliade înţelegea prin aceasta *retrăirea* unei *experienţe arhetipale*, care fusese săvârşită în *illo tempore*, pentru *revoluţionarea unor chestiuni cruciale*, fundamentale, legate de om şi de raportul lui cu universul; aceste experienţe sunt ale lui Dumnezeu şi ele se referă la facerea lumii. Scenariul acelei experienţe primordiale, ne spune Mircea Eliade, este reluat cu periodicitate, retrăit în cadrul altor experienţe care *repetă* astfel ceea ce s-a petrecut atunci, în *illo tempore*. Audierea muzicii lui Bach sau rezolvarea unei probleme dificile de matematică ori a unei chestiuni metafizice etc. reprezintă asemenea experienţe paradigmatice prin care se repetă scenariul arhetipal (primordial). Aceste experienţe au darul de a provoca o formidabilă eliberare, o pace foarte profundă şi totală, prilejuită de experienţa integratoare a marii paradigme, a categoriei arhetipale.

M. Ferguson spune acelaşi lucru: „Accidental şi deliberat, deopotrivă, oamenii au avut asemenea experienţe de-a lungul istoriei. Schimbări interioare profunde se pot produce ca urmare a unei contemplări disciplinate, a unei boli grave, a unei călătorii primejdioase, a unor emoţii culminative, a unui efort creator, a exerciţiilor spirituale, a controlului respiraţiei, a tehnicilor de „inhibare a gândirii", a folosirii psihedelicelor, a mişcării, a izolării, a hipnozei, a meditaţiei, a reveriei, ori pe urmele unei lupte intelectuale intense etc." (M. Ferguson, „The Aquarian Conspiracy, p. 31).

Mişcarea New Age a izvorât din şi în cadrul procesului de socializare (comunicare) mondială a acestor experienţe, din comunicări ale celor care le-au avut ori le au (reţelele New Age), fie direct, fie indirect, prin reviste New Age, printr-o întreaga literatură şi mişcare de cunoaştere create în jurul experienţei New Age, din „centre" special organizate pentru antrenamentul în vederea realizării unor asemenea experienţe totalizatoare şi adânc trasformatoare („experienţe New Age"). Noutatea acestei „mişcări spirituale" provine nu atât din „noutatea" experienţelor, cât din *densitatea* şi amploarea lor spaţială, ca şi din pretenţia că ele sunt *semne* ale salvării (eliberării) omenirii, ale venirii unei „ere noi" (New Age).

Au apărut sociologii mişcării, psihologii ei, astrologi, filosofi şi, nu în ultimul rând, *teologii* ei. De această ultimă chestiune mai ales, se leagă şi cauza intervenţiei noastre în discuţiile stârnite de mişcarea New Age.

Cât priveşte *reţeaua polinucleară*, celălalt aspect al mişcării, new age-iştii consideră că s-a ajuns la o experienţă planetară în reţea. Sociologia new age-istă a „reţelelor" pune accentul pe *relaţie* nu pe comunitate sau pe *grup*. Pentru new age-işti, relaţia are o deosebită semnificaţie şi ei constată că orice schimbare de intensitate a relaţiei poate fi însoţită de o schimbare de *cod* de viaţă. În aceeaşi reţea se află de fapt *subreţele* sau *protoreţele*, care, deşi nu le vedem, există astfel încât o reţea este în fond o reţea de reţele de grade diferite. Pentru a înţelege acest lucru, sociologii New Age-ului au apelat la concepţia lui Pribram despre experienţa „înfăşurată" şi „desfăşurată". Sociologia primeşte nesperate sugestii de la aceste perspective, care îi îngăduie să cerceteze mecanismele „conspiraţiei naturale", aşa cum face, de pildă, etnometodologia americană, dezvoltând un nou capitol de sociologie relaţională (una dintre puţinele noutăţi ale acestei ştiinţe, datorate, în mare măsură , contribuţiei americane).

Viziunea holistă, cea de-a treia caracteristică a New Age-ului, ne avertizează că în orice relaţie se reproduce holografic *întregul*, astfel încât ceea ce este *înfăşurat* în întreg primeşte desfăşurări de gradul 1, 2, 3 etc. în cadrul „reţelei empirice". Sociologia relaţională este de-a dreptul reconstruită şi viziunea asupra societăţii este revoluţionată.

În cultura română au existat preocupări pentru toate cele trei aspecte, două în principal, căpătând aprofundări: teoria relaţiei şi teoria experienţelor trasformatoare. N-au lipsit, evident , abordările sistematice ale concepţiei integratoare (holistice). Blaga a examinat problema experienţei transformatoare ontologice profunde (noologia abisală), în teoria mutaţiei ontologice profunde (noologia abisală), în teoria transfigurării sistemului la care trebuie adăugată teoria intelectului ecstatic sau a antinomiei transfigurate. Toate acestea fac parte din teoritoriul filosofiei new age-iste, dezvoltată în cultura română cu câteva decenii bune înaintea celei americane. Preocupările „întregului" şi a calităţii „relaţiei" sunt foarte vechi (aşa cum ne dăm seama din teoria „formelor fără fond"). Cu teoria deficitului de real, cu metafizica precarităţilor (Constantin Noica), ori a „degradării categoriilor" (Ştefan Teodorescu), cu meditaţia asupra experienţei (în special în cadrul grupului de la „Gândirea"), cu experienţa în reţele polinucleare (aduse în câmpul politico-spiritual de Mişcarea Legionară, de pildă) – cultura română interbelică apare ca unul dintre fronturile de vai ale unei asemenea mişcări de renovare planetară.

Chestiunea este mult mai amplă decât ne imaginăm şi, pentru a înlătura eventualele confuzii, ne îngăduim să revenim asupra ei spre final. Să reţinem, deocamdată, că New Age-ul revendică pentru sine două calităţi: de a fi o „noua eră spirituală" şi de a promova în lume o „experienţă trasformatoare", cu efect eliberator. Unii dintre adepţii antroposofiei (în special A. Bailey) şi ai astrologiei new age-iste vor forţa interpretarea mişcării pornind cu precădere de la cea de-a doua trăsătură, într-o direcţie soteriologică anti reştină. Să reţinem, pentru moment, că secolul al XX-lea este traversat de mişcări soteriologice, de curente mesianice, de ideologii eshatologice, care pot fi, toate, anexate acestui teritoriu vast de frământări spirituale, cunoscute astăzi sub denumirea sintetică de *New Age* , Noua Eră.

(va urma)

Ilie BĂDESCU

NAŢIONALISMUL Doctrina legionară

Despre doctrina legionară (III)

(continuare din numărul trecut)

Majoritatea comentariilor privind Mişcarea Legionară se reduc la reluarea la nesfârşit a temei violenţei şi crimelor de care s-a fi făcut vinovată această organizaţie.

Pentru a înţelege în mod corect acest aspect - ca şi, în general, întreaga activitate a Mişcării Legionare - trebuie să luăm în consideraţie cadrul istoric în care ea a apărut şi s-a manifestat, întregul context politic intern şi internaţional. În lipsa unei asemenea abordări orice discuţie rămâne inutilă. Desprinse din contextul epocii, toate manifestările politice ale trecutului rămân la discreţia propagandiştilor de diverse orientări, care prezintă părtinitor şi strâmb faptele istoriei, încercând să le exploateze în interesul lor.

Violenţa în viaţa politică interbelică

Facem prea des greşeala de a ne referi exclusiv la realizările - foarte importante, de altfel - ale perioadei interbelice. Acestea apar în mod necesar într-o lumină favorabilă, dar - atenţie! - numai comparativ cu dezastrul perioadei comuniste! În raport, însă, cu resursele şi posibilităţile de care dispunea România, imaginea acelor ani ne apare în cu totul alte culori.

Starea reală a societăţii româneşti este trecută - de cele mai multe ori deliberat - cu vederea, dintr-un soi de triumfalism păgubos care conduce în final la interpretarea eronată a realităţilor de atunci. Cauza: aceleaşi considerente nefericite de ordin politic. Politicienii de azi, în criză permanentă de legitimitate, simt nevoia să ofere contemporanilor imaginea unui trecut glorios pentru ca oamenii să aibă motive să le acorde încrederea.

Realizările economice sunt prezentate - cu totul deformat - ca fiind realizări... politice! Meritele întreprinzătorilor, efortul populaţiei este trecut cu vederea. Nimeni nu arată că resursele bugetare din care se hrăneau armate de trântori (citeşte clientela partidelor) proveneau din impozitele percepute producătorilor (majoritatea fiind agricultori, ţărani proprietari de pământ), din veniturile obţinute de înfloritoarea - atunci - industrie românească.

Din nefericire - şi atunci ca şi acum - politicienii diriguitori ai treburilor publice au permis inconştient (sau chiar complice) penetrarea masivă a instituţiilor economice, social-politice şi culturale româneşti de elemente străine, elemente care - firesc, din punctul lor de vedere - urmăreau controlarea integrală a societăţii româneşti.

Cultura românească - ca să dăm un singur exemplu - a fost continuu ameninţată de invazia influenţelor ateist internaţionaliste, anticreştine şi antiromâneşti. Intelectualii români au avut de străbătut un drum anevoios şi numai forţa ieşită din comun a unei generaţii de excepţie a făcut ca elementul românesc să iasă biruitor. Nu întâmplător reprezentanţii de frunte ai acestei generaţii s-au manifestat covârşitor împotriva clasei politicianiste a timpului (exemple sunt nenumărate). Oare cine îşi poate închipui că toate aceste personalităţi s-au înşelat în aprecierile lor mai mult decât critice?

Numeroasele cazuri de trădare a intereselor naţionale au avut drept ultimă şi gravă consecinţă dezmembrarea ţării în 1940 şi, în final, dezastrul ocupaţiei bolşevice.

Mişcarea Legionară a avut îndrăzneala să se ridice deschis la luptă împotriva tuturor forţelor care acţionau împotriva intereselor româneşti.

În aceste condiţii, elementele naţionaliste au avut de înfruntat un duşman care vorbea la tot pasul de democraţie, dar care proceda discreţionar şi ilegal atunci când îşi vedea ameninţate poziţiile.

Datorită ideilor promovate, Mişcarea Legionară şi-a atras adversitatea cercurilor şi grupărilor care dominau spectrul politic românesc.

Iată cum suna un punct programatic deosebit de important al Mişcării Legionare:

«A doua zi după victoria legionară se va constitui "TRIBUNALUL EXCEPTIONAL" care va chema în faţa lui şi va judeca pentru trădare de patrie:

a) Pe toţi jefuitorii banului public;

b) Pe toţi cei ce au primit mită înlesnind afaceri;

c) Pe toţi cei ce călcând legile fundamentale ale ţării au persecutat, au închis, au lovit în legionari sau în familiile lor. Orice funcţiune ar deţine de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăţi. (...)

Fără acest CEAS AL PEDEPSIRII NU ESTE POSIBILĂ nici o refacere în această ţară.»

(Corneliu Codreanu, *Cărticica Şefului de cuib, pct.84)*

Este evident că o asemenea intenţie nu putea atrage decât ostilitatea tuturor celor care se ştiau vinovaţi de corupţie şi de alte ilegalităţi (şi care dominau aparatul administrativ al Statului din acea vreme).

Oamenii partidelor, implicaţi în nenumărate combinaţii ilegale, corupţi, angajaţi în organizaţii oculte dirijate din afara României, aveau toate motivele să fie îngroziţi de ascensiunea unei formaţiuni care propunea instaurarea unui regim de moralitate şi legalitate în România, un regim care să ţină seama de realităţile şi interesele româneşti şi nu de interesele externe.

Faptul că Mişcarea Legionară reuşea să se dezvolte în pofida lipsei de mijloace financiare, în pofida calomniilor şi a minciunilor, i-a determinat pe marii „democraţi" să treacă la acţiune, calcând în picioare orice lege.

Eludarea legalităţii, departe de a fi o excepţie, era o regulă împământenită în arsenalul celor două partide dominante ale epocii, Partidul Naţional Ţărănesc şi Partidul Naţional Liberal.

Nu ne vom referi la violenţele ce însoţeau în mod „tradiţional" campaniile electorale. Erau binecunoscute în epocă cetele de bătăuşi organizate de cele două partide democratice pentru a administra „argumente" contondente în campaniile electorale. Presa vremii abundă în relatarea unor situaţii de acest fel.

Mult mai gravă este agresiunea ieşită din comun căreia i-a fost victimă o ţară întreagă. O agresiune care a îmbrăcat formele cumplite ale jafului planificat, a corupţiei generalizate, a trădării de ţară, a desconsiderării grave a intereselor poporului în numele căruia vorbeau - şi ieri ca şi azi - toţi politicienii „democraţi".

În plus, când partidele şi-au văzut ameninţate poziţiile de o formaţiune care era în situaţia de a obţine voturile electoratului - electorat sătul de demagogie şi minciună - nu s-au sfiit să utilizeze crima şi teroarea pentru a-şi elimina adversarii.

Statul ca generator al violenţei

Datele istorice demonstrează că principala forţă violentă a acestei perioade a fost statul. Cele două partide politice care au alternat la guvernare (PNL şi PNŢ) au utilizat succesiv aparatul represiv al statului (poliţia, jandarmeria şi siguranţa) pentru obţinerea de avantaje în detrimentul adversarilor politici.

Guvernele ţărăniste şi liberale au dizolvat în mai multe rânduri Mişcarea Legionară, supunând această organizaţie unei permanente opresiuni: bătăi, interdicţii, persecuţii, crime. Vom da un singur exemplu: cazul I.G. Duca.

Toată lumea vorbeşte de cumplitul asasinat căruia i-a căzut victimă I.G. Duca, politician liberal, prim-ministru în 1933.

Dar nimeni nu spune ce făcuse acest democrat înainte de a fi asasinat. Nimeni nu spune nimic despre cei peste 10.000 de oameni maltrataţi, arestaţi şi schingiuiţi din ordinul său! Peste zece mii de case percheziţionate, zece mii de familii umilite, zece mii ~~de oameni~~ arestaţi în toiul nopţii din ordinul acestui politician „democrat". Totul la repezeală, fără mandate, fără legalitate, fără nimic. Ţara era, chipurile, în pericol. „Pericolul" era ca Mişcarea Legionară să fie votată, democratic, de electoratul român. De ce nu suflă nimeni o vorbă despre cei 16 legionari ucişi de jandarmi în timpul acelei prea democratice „nopţi a cuţitelor lungi"? Da, 16 oameni asasinaţi, alte sute schingiuiţi şi torturaţi. Totul, desigur, în numele „democraţiei". Mai că ne duce gândul la „democraţia socialistă" care, nu-i aşa, tot democraţie se numea.

Este firesc să ne indignăm în faţa unui atentat! Dar victimele acestui asasin? La ele cine se gândeşte? De ce nu este luată în calcul la stabilirea vinovăţiilor şi responsabilitatea acestui politician care a declanşat un val de ilegalităţi cum nu mai cunoscuse până atunci România? Au fost mobilizate toate forţele Statului contra unor cetăţeni care nu aveau decât „vina" de a face parte dintr-o formaţiune politică legal constituită!

Politicienii iresponsabili care au fost părtaşi la acest nemaiîntâlnit abuz sunt primii vinovaţi pentru că au declanşat violenţa, au declanşat teroarea şi disperarea. În aceste condiţii trei indivizi au hotărât să reacţioneze împotriva călăului care le ucisese prietenii şi le batjocorise familiile. Aşa s-a ajuns la un gest criminal, cu totul condamnabil: riposta violentă.

Nu trebuie însă să se considere acest gest ca pe o reacţie a organizaţiei legionare. De altfel nu a existat nici un caz în întreaga perioadă 1927-1938 în care Mişcarea Legionară să fi organizat asasinarea vreunui adversar politic.

În toată această perioadă au existat două victime ale unor legionari: cel asupra lui I.G.Duca şi asupra fostului comandant legionar Stelescu (un agent infiltrat în Mişcarea Legionară care a încercat în mai multe rânduri - cu sprijinul „discret" al autorităţilor - să-l asasineze pe Codreanu. Sesizate de nenumărate ori, autorităţile statului au ignorat probele evidente - şi deja publice - şi au refuzat să ia vreo măsură împotriva atentatorului. Stelescu a fost ucis de un grup de 10 legionari. Planul lui Stelescu va fi realizat mai târziu, în 1938, la ordinul direct al primului ministru Armand Călinescu). Atentatorii au acţionat din hotărâre individuală, fără ştirea sau acordul organizaţiei, ei predându-se imediat autorităţilor pentru a-şi primi pedeapsa (acesta este încă un aspect pe care calomniatorii de profesie îl trec cu vederea; spre deosebire de terorismul şi asasinatul politic practicat de adversarii lor, legionarii nu au fost prinşi de poliţie, ci s-au predat de bună voie).

Comentatorii erijaţi pe post de acuzatori publici ai legionarismului „uită" încă un aspect. Dacă aceşti legionari erau atât de sângeroşi cum se spune şi umblau înarmaţi cu pistoale (haine negre, automobile negre, gangsteri în toată regula) cum se face că nu a fost nici un caz de ripostă, nici o victimă din rândurile agresorilor? Uriaşa razie din noaptea de 9/10 decembrie 1933 a produs victime doar în rândurile... legionarilor!!! Ciudaţi „bandiţi" care se lasă arestaţi şi maltrataţi fără să riposteze.

Dar de ce nu se vorbeşte şi de asasinatul odios comis asupra lui Corneliu Codreanu, cel mai bestial asasinat înregistrat de analele istoriei politice româneşti: după ce a fost strangulat cu laţul şi împuşcat în ceafă, a fost stropit cu acid sulfuric şi peste mormânt s-a turnat un strat de beton!

Sau despre genocidul din 1939 când au fost asasinaţi aproape toţi conducătorii Mişcării Legionare, în fiecare judeţ fiind împuşcaţi câte trei legionari, cadavrele lor fiind expuse apoi pe stradă!

*

Este în afară de orice discuţie că nici un asasinat nu poate fi aprobat sau justificat. Aceste atentate rămân ceea ce sunt : crime cu premeditare. Făptaşii au şi fost, de altfel, judecaţi şi condamnaţi potrivit legii.

Dar nu putem vorbi de asasinii lui I.G. Duca fără a vorbi de asasinul I.G. Duca. Dezaprobând crima unora să nu facem greşeala de a aproba crimele şi genocidul altora, mai ales că aceştia din urmă poartă grava răspundere a declanşării violenţei şi terorii!

Nimeni nu i-a văzut pe Carol al II-lea şi Armand Călinescu, pe Dej sau Ana Pauker, pe Ceauşescu sau Postelnicu omorând oameni cu mâna lor. Dar toţi aceşti politicieni sunt la fel de vinovaţi - chiar mult mai vinovaţi - decât slugile care le-au executat ordinele.

*

Este grav faptul că din rândurile unei formaţiuni ce a dat dovadă de o excepţională ţinută morală s-au putut desprinde oameni capabili să comită crime. Dar nu este posibil să culpabilizăm un întreg fenomen social politic şi nici nu este drept să nu luăm în discuţie contextul care a dat naştere, a favorizat apariţia unei asemenea reacţii inadmisibile din punct de vedere creştin.

Epoca în care a apărut şi s-a manifestat Mişcarea Legionară a fost dominată de violenţă în ansamblul ei. Violenţele - condamnabile şi reprobabile absolut - nu trebuie însă atribuite părtinitor şi nedrept. Printr-o asemenea abordare nu avem decât de pierdut. Criminalii şi trădătorii de ţară trebuie să ştie că nu vor scăpa niciodată de judecata istoriei.

Poziţia Mişcării Pentru România cu privire la violenţă

Mişcarea Pentru România respinge orice fel de violenţă. Orice ilegalitate în general şi cu atât mai mult acţiunile violente sunt incompatibile cu principiile şi normele promovate de formaţiunea noastră.

Dar vrem să fie foarte clar că prin această atitudine a noastră nu urmărim să facem pe placul cuiva sau să ne aliniem la vreo oarecare „nouă ordine". Nonviolenţa noastră are ca temei spiritualitatea şi credinţa creştină, raportarea statornică la principiile şi valorile fundamentale ale Poporului Român.

Generaţia noastră se poate mândri că, prin acţiunile sale de anvergură - Insurecţia din Decembrie, fenomenul Piaţa Universităţii - s-a aşezat corect pe această linie fundamental creştină. Deci, nu avem de ce să ne simţim vizaţi de cârtelile politrucilor care, cu o nerušinare de neînchipuit, ne acuză pe noi de „violenţă". Până una alta, în noi s-a tras şi în decembrie şi mai târziu, noi, tinerii, am fost cei ucişi şi maltrataţi, noi, tinerii, am fost aruncaţi în închisoare şi batjocoriţi în tot felul, în plin regim „democratic".

Cei care sunt atât de îngrijoraţi de „violenţa" noastră ar fi bine să se ocupe de alte zone ale eşichierului politic.

De exemplu, domnii Ion Iliescu şi Petre Roman - astăzi mari apostoli ai democraţiei, apărători ai drepturilor omului care conduceau direct statul în calitate de preşedinte şi, respectiv, prim-ministru - oare nu au nici o răspundere pentru violenţele de neînchipuit comise în România anului 1990?

Sau şleahta de jurnalişti de la Adevărul, Azi, Dimineaţa care au instigat şi încurajat făţiş violenţa, nenumăraţii condeieri care au umplut societatea de minciuni şi calomnii oare sunt întruchiparea purităţii?

Dar cohortele de funcţionari ai PCR şi UTC care, răspândiţi prin zeci de partide şi sute de publicaţii, îşi continuă „opera" de distrugere a României, nu ar trebui cercetaţi mai îndeaproape?

În ce calitate, cu ce drept vin toţi aceştia - tot ei! - cu acuzaţii şi afirmaţii defăimătoare?

*

Cele scrise aici nu sunt încercări de justificare. Trebuie să se ştie că Mişcarea Pentru România nu ia în seamă murdăriile şi minciunile şi tratează cu dispreţ manifestările de acest tip.

Nu avem de ce să ne justificăm. Nu există nici un caz, dar absolut nici unul în care vreun aderent al MPR să fi comis vreun act de violenţă. Nici unul. Si acest lucru este bine cunoscut mai cu seamă de cei care nu contenesc cu etichetările şi insultele. Dacă ar fi existat un singur caz, măcar unul, de violenţă credeţi că ar fi conţinut vreo clipă înfierările?

De altfel, acesta este unul din motivele pentru care organizarea noastră se face cu atâta prudenţă. Ar fi uşor - şi nici acum nu este cu desăvârşire exclus - ca duşmanii să infiltreze între noi pe cineva care, la un moment dat, să comită un act necugetat care ar putea fi folosit împotriva noastră.

(va urma)

Marian MUNTEANU

DESPRE DOCTRINA LEGIONARĂ

Anul III Nr. 7 (28)
1 – 15 aprilie 1994

Repere spirituale: MIRCEA ELIADE

Notă despre patriotism

„Cred că foarte puţini dintre cei care se ocupă cu istoria naţionalităţilor europene şi de originea „conştiinţei naţionale" pe continent, ştiu că abatele Gioacchino da Fiore (sfârşitul sec. al XII-lea) a fost primul patriot italian. El cel dintâi îşi mărturiseşte nădejdea în unitatea Italiei. Pentru el, duşmanii naţiunii italiene, ai lui populus latinus, sunt duşmanii „poporului ales". Toţi năvălitorii barbari de la Nord – lombarzii, francii, normanzii, germanii – joacă acelaşi rol pe care l-au avut asirienii în istoria celuilalt „popor ales", evreii.

Ei vin să „pedepsească", să împlinească porunca Domnului; italienii suferă de pe urma năvălirilor barbare întocmai aşa cum au suferit şi evreii, de la babilonieni şi asirieni: pentru că n-au fost vrednici să păstreze curată Legea Nouă pe care Dumnezeu le-o dăruise prin Iisus Cristos. Italienii sunt cel din urmă „popor ales" – după evrei şi după greci – şi sunt cu atât mai venerabili; căci nu s-a spus: „Cei de pe urmă vor fi cei dintâi"?...

Cititorul poate găsi referinţele „Patriotice" din scrierile lui Gioacchino da Fiore în cartea lui E. Anitchkov, *Joachim de Fiore et les milieux courtois* (Roma , 1931, pp. 200 şi urm.)

Nu e locul aici să arătăm influenţa abatelui calabrez asupra franciscanismului şi prerenaşterii. E destul să amintim, încă o dată, că Gioacchino da Fiore a crescut într-un mediu plin de elemente etnice greceşti, şi că în Calabria se dezvoltase un puternic curent mistico-ascetic ortodox, mai ales sub înrâurirea Sfântului Nil.

Din toate aceste lucruri se va ţine într-o zi seama, când se va scrie istoria prerenaşterii. Căci ideile stareţului calabrez au influenţat întreaga „prerenaştere" – iar aceste „idei" îşi au izvorul în Răsăritul ortodox.

În notele de faţă ne interesează însă un alt aspect al problemei. Şi anume mi se pare foarte semnificativ faptul că ceea ce am putea numi „conştiinţa naţională" apare o dată cu o bogată mişcare profetică, străbătută de viziuni apocaliptice şi de nădejdi eschatologice.

Este drept că la originea oricărei „conştiinţe naţionale" stă un anumit profetism. Să ne amintim cum am dobândit noi, românii, conştiinţa naţională – şi vom înţelege cât de organic este legat „profetismul" de „patriotism". Sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea au cunoscut însă o „conştiinţă naţională" luminată şi fructificată mai ales de profetisme sociale, cu structură laică, iluministă. În Apus, şi mai cu seamă în Franţa şi Italia, acest „profetism", social şi patriotic în acelaşi timp, ataca vehement Biserica romano-catolică. Pe de o parte, pentru rolul ei secular – pe de altă parte, pentru „universalismul" ei, pentru ecumenicitatea ei.

Revoluţia franceză – izvorul tuturor „patriotismelor" – a fost cea dintâi mişcare care a pus în circulaţie ideea de „rasă" (nobilii erau urâţi pentru că erau „germani", năvălitori, „străini") şi ideea de „valori naţionale", de „creaţii etnice" (Zeiţa Raţiunii este zeiţă franceză etc.)

Am amintit aceste lucruri bine ştiute ca să iasă şi mai bine şi mai puternic în lumină semnificaţia patriotismului lui Gioacchino da Fiore. De la început trebuie să precizăm că, deşi stareţul calabrez s-a mărturisit toată viaţa un supus ascultător al Sfântului Scaun, profeţia lui n-a prea convenit autorităţilor papale. Se ştie că ordinul dominicanilor (şi ceea ce e mai grav, chiar Sf. Bonaventura, şef al gândirii franciscane) a criticat cu asprime „profeţiile" stareţului calabarez iar Conciliul de la Anagni a şi osândit o bună parte din ele. Gioacchino da Fiore a întâmpinat *rezistenţă* în Biserica romano-catolică. Evident nu pentru ideile sale „patriotice". Ci pentru antropologia sa şi concepţia sa asupra istoriei universale; pe care o împărţea în trei etape profetizând apropierea etapei ultime, a libertăţii spiritului şi desăvârşirii omului *fără ritualurile* catolice.

Dar nouă ni se pare interesant de observat că tocmai un „profet" calabrez, adaptat de la izvoarele creştinătăţii răsăritene, a vorbit cel dintâi despre „patriotism". Ni se pare interesant de observat, de asemenea, că profeţiile lui Gioacchino da Fiore au fost criticate de autorităţile şi teologii Bisericii romano-catolice, ecumenică şi universală. Este în firea lucrurilor să fie astfel, căci, aşa cum a arătat profesorul Nae Ionescu în două articole din revista de critică teologică *Predania*, ortodoxiile pot fi naţionale – dar catolicismul nu poate fi decât supranaţional. Şi este firesc ca cel mai original mistic şi profet al catolicismului, Gioacchino, pe care Roma nu l-a putut sanctifica , este firesc că stareţul calabrez alimentat de idei şi viziuni răsăritene, să aibă cel dintâi intuiţia patriotismului. (...) "

APRILIE - PRIER (30 zile) - ziua 13 ore, noaptea 11 ore	
1 V	Cuv. Maria Egipteanca; Cuv. Macarie Mărturisitorul
2 S	Cuv. Tit; Sf. Mc. Amfian şi Edesie *(Pomenirea morţilor)*
3 D	Cuv. Nichita Mărturisitorul; Sf. Mc. Pigidifor
Duminica a III-a din Post (a Sfintei Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38 şi XI, 1; glas 2, vosecr. 10	
4 L	Cuv. Iosif, Scriitorul de cântări, Zosima şi Platon
5 M	Sf. Mc. Teodul, Agatopod, Serapion şi Teodora
6 M	Sf. Ierarh Eutihie; Patr. Constantinopolului; Sf. Irinarh, Ep. de Sirmium; Cuv. Platonida
7 J	Sf. Gheorghe Mărturisitorul; Dreptul Sava cel Nou din Tesa
8 V	Sf. Apostoli Irodion, Agav şi Rul
9 S	Sf. Mc. Eupsihie cel din Kesaria *(Pomenirea morţilor)*
10 D	Sf. Mc. Terentie, Pompie, Maxim; Sf. Dimo
Duminica a IV-a în Post (a Sf. Ioan Scărarul); Ap. Evr. VI, 13-20; Sf. Efes. V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; a Sf. Matei IV, 25; V, 1-12; glas 3, vosecr. 11	
†11 L	Sf. Ierarh Calinic de la Cernica; Sf. Mc. Atipa
12 M	Sf. Mc. Sava de la Buzău, Cuv. Vasile Mărt. Ep. Pariei
13 M	Sf. Mc. Artimon, Cvintilian şi Dada *(Denie - Canonicul Mare)*
14 J	Sf. Ierarh Mărturisitor Martin, Ep. Romei; Sf. Mc. Tomaida
15 V	Sf. Ap. Aristarh, Pud şi Trofim *(Denie - Acatistul Născătoarei de Dumnezeu)*

Acţiunea iudeo-masonică în Conciliul Vaticanului

(Lectură rezervată Părinţilor Conciliului)

(urmare din nr. trecut)

3. În cercurile cele mai ascunse ale Sanhedrinului a fost făurită teoria care pretinde că poporul evreu nu este cel responsabil de moartea lui Hristos şi că această responsabilitate cade asupra omenirii în întregime. Ei afirmă de asemenea că pe durata întregii ere creştine evreii au fost nedrept persecutaţi de către catolici şi că aceştia trebuie în momentul de faţă să-şi înţeleagă greşeala, să repare răul pe care l-au făcut şi să nu-i mai lovească pe evrei în orice împrejurare cu putinţă. Aceste teze, elaborate cu siguranţă de un mare rabin, au fost prezentate oficial Conciliului de către Cardinalul Bea, care le-a primit direct de la Ordinul B'nai B'rith, masonerie exclusiv evreiască. Şi acest fapt, în luna iunie 1962.

4. Contactul direct dintre lojile evreieşti şi Cardinalul Bea se stabilea în felul următor: mai întâi, prin evreii „convertiţi" şi „slujitori ai Bisericii" John Oesterreicher şi Gregory Baum; apoi, atunci când în Conciliu se manifestară unele curente îndrumătoare către uneltirea iudeo-masonică, fie sub formă scrisă, fie sub formă orală, prin iluştri cardinali şi episcopi, au intervenit atunci personal domnii Label A. Katz, Preşedinte al B'nai B'rith, cea mai importantă dintre organizaţiile masonice pentru evrei şi Nahum Goldmann, Preşedinte al Congresului Mondial Evreiesc, până într-un asemenea punct încât ei şi-au adus uneltirea la lumină, aşa cum o vom analiza mai departe.

5. Deşi numeroşi Părinţi ai Conciliului refuzaseră să discute tema prezentată de Cardinalul Bea privitoare la evrei şi inclusă drept Capitolul IV al „Proiectului asupra Ecumenismului", este absolut în afară de îndoială că ofensiva va fi reluată în cursul celei de-a treia sesiuni a Conciliului. Se va încerca din nou să se obţină aprobarea lui, cerându-i-se un vot favorabil înainte să-i fie cu putinţă a reflecta asupra consecinţelor catastrofale care pot rezulta din aprobarea unui Înscris emanând de la Lojile evreieşti şi în care erezia se strecoară subtil şi unde Sfânta Evanghelie este interpretată într-un mod echivoc şi incomplet.

În scopul de a dovedi afirmaţiile anterioare, noi vom prezenta câteva din piesele compunând documentaţia bogată care demonstrează într-un mod formal existenţa unui vechi plan evreiesc de a pătrunde în sânul Sfintei Biserici Catolice pe calea ocolită a „convertiţilor" sau a „slujitorilor Bisericii" afiliaţi lojilor masonice, în intenţia de a o transforma într-un instrument suplimentar al conspiraţiei lor pentru dominaţia mondială.

II. Un jurnal catolic demască complotul evreiesc împotriva Bisericii

Complotul iudaic împotriva Bisericii catolice, care atinge actualmente culmea sa datorită infiltraţiei de elemente evreieşti în Înaltul Cler catolic şi chiar în Vatican, a fost demascat în mod public, în 1936, de către jurnalul „Catholic Gazette" din Londra, organ oficial lunar al Societăţii misionare catolice din Anglia. În numărul său din februarie 1936 a apărut un articol intitulat „Pericolul evreiesc şi Biserica Catolică", în care sunt reproduşi termenii unor conversaţii ţinute în cursul unei serii de reuniuni secrete ale evreilor la Paris.

Puţin timp după aceea, săptămânalul „Deşteptarea Poporului" publică un articol asemănător în care se precizează că declaraţiile care sunt citate au fost făcute în cursul unei reuniuni secrete a Ordinului masonic B'nai B'rith care, se ştie bine, este exclusiv evreiesc; neevreii n-au acces în rândurile sale şi, în plus, este unul din instrumentele cele mai primejdioase ale conspiraţiei internaţionale evreieşti. Şeful său actual este chiar domnul Label A. Katz. Acest înalt demnitar mason a susţinut ample convorbiri cu Cardinalul Bea, care îl prezintă chiar Sanctităţii Sale Ioan al XXIII-lea în 1960.

Dar să revenim la articolul mai sus-menţionat al jurnalului „Catholic Gazette" din Anglia şi pe care-l reproducem mai jos:

„Pericolul evreiesc şi Biserica Catolică"

„Nimeni nu poate tăgădui faptul că a existat şi că există mereu o problemă evreiască. După repudierea lui Israel, acum 1900 de ani, evreii au fost împrăştiaţi în toate direcţiile şi în ciuda tuturor dificultăţilor şi a tuturor persecuţiilor cărora le-au fost supuşi, ei s-au statornicit ca o putere efectivă în sânul mai tuturor naţiunilor Europei. Jacobs, în lucrarea sa intitulată „Contribuţii evreieşti la civilizaţie", ridică în slăvi faptul că, fără cel mai mic prejudiciu pentru propria lor unitate rasială şi caracterul lor cosmopolit, evreii au fost capabili să răspândească doctrinele lor şi să sporească fără-ncetare influenţa lor politică, socială şi economică printre naţiuni.

Pe temeiul acestei probleme evreieşti care afectează în mod cu totul deosebit Biserica Catolică, noi publicăm mai jos extrasele unui număr de conversaţii care avură loc recent sub auspiciile unei Societăţi Secrete Evreieşti din Paris. Numele informatorului nostru nu trebuie să fie dezvăluit. Acesta ne este personal bine cunoscut, dar din pricina relaţiilor sale particulare actuale cu evreii, noi am convenit să nu-i divulgăm identitatea şi să nu dăm asupra reuniunii de la Paris alte detalii decât acelea care urmează, extrase care, deşi fiind uneori liber traduse, reproduc fidel substanţa declaraţiilor originale.

Câtă vreme va dăinui printre neevrei vreo concepţie morală a ordinii sociale şi câtă vreme orice Religie, orice Patriotism, orice sentiment al demnităţii nu vor fi lichidate, domnia noastră asupra lumii nu va putea veni.

Noi ne-am îndeplinit deja o parte a sarcinii noastre, dar nu putem pretinde că partea cea mare a lucrării noastre a fost înfăptuită. Noi mai avem un lung drum de urmat înainte de a putea distruge principalul nostru oponent, Biserica Catolică.

Noi trebuie să gravăm în cugetele noastre faptul că Biserica Catolică este singura instituţie care s-a înălţat şi se va înălţa în drumul nostru atâta vreme cât ea va exista. Prin munca sa metodică şi prin învăţăturile sale educative şi morale, Biserica Catolică va menţine la fiii săi o astfel de mentalitate încât ea îi va face mult prea respectuoşi de sine înşişi pentru ca ei să se supună dominaţiei noastre şi viitorului Rege al lui Israel.

Din acest motiv, noi ne-am dedicat găsirii celui mai bun drum spre a ataca eficace Biserica în temeliile sale înseşi. Noi am răspândit spiritul Revoluţiei şi al falsului liberalism printre naţiunile neevreilor pentru a ajunge să le convingem să se îndepărteze de Credinţa lor şi să le aducem în starea de a le fi ruşine să profeseze învăţăturile religiei lor şi să asculte de poruncile Bisericii lor. Noi am adus un mare număr dintre aceştia în starea de a se transforma în atei, ba mai mult, de a se făli că se trag din maimuţă (darvinişti). Le-am insuflat noi teorii, în realitate imposibil de realizat, precum comunismul, socialismul şi anarhismul, care, acum, slujesc proiectele noastre. Neevreii, tâmpi, le-au acceptat cu mare entuziasm, fără măcar a-şi da seama că aceste teorii sunt ale noastre şi că ele CONSTITUIE CEL MAI PUTERNIC INSTRUMENT AL NOSTRU ÎMPOTRIVA LOR ÎNŞIŞI...

NOI AM ACOPERIT BISERICA CATOLICĂ CU CELE MAI GROAZNICE CALOMNII. NOI AM FALSIFICAT ISTORIA EI ŞI AM MURDĂRIT CELE MAI NOBILE ACTIVITĂŢI ALE EI. NOI I-AM PUS ÎN SEAMĂ RĂUTATEA DUŞMANILOR SĂI ŞI I-AM ATRAS PE ACEŞTIA MAI APROAPE ALĂTURI DE NOI... Şi toate acestea într-o asemenea măsură încât noi observăm acum SPRE CEA MAI MARE SATISFACŢIE NOASTRĂ, RĂZVRĂTIRI ÎMPOTRIVA BISERICII ÎN DIFERITE ŢĂRI... NOI AM TRANSFORMAT CLERUL EI ÎN OBIECT DE URĂ ŞI DE RÂS, NOI I-AM SUPUS DISPREŢULUI MASEI. NOI AM REUŞIT SĂ FACEM SĂ SE CONSIDERE PRACTIC RELIGIEI CATOLICE DREPT UN ANACRONISM ŞI O PIERDERE DE TIMP...

Şi neevreii, în tâmpenia lor, au dovedit a fi mai dobitoci decât gândeam noi şi sperau Oricine ar spera mai multă inteligenţă şi mai mult bun simţ practic, dar ei nu valorează mai mult decât o turmă de oi. SĂ-I LĂSĂM SĂ PASCĂ PE CÂMPIA NOASTRĂ PÂNĂ CÂND VOR FI ÎNDEAJUNS DE GRAŞI PENTRU A FI JERTFIŢI VIITORULUI NOSTRU REGE AL LUMII...

NOI AM ÎNTEMEIAT NUMEROASE ASOCIAŢII SECRETE CARE LUCREAZĂ PENTRU SCOPUL NOSTRU, SUB ORDINELE ŞI CONDUCEREA NOASTRĂ. NOI AM FĂCUT O ONOARE, O MARE ONOARE NEEVREILOR ÎNGĂDUINDU-LE SĂ SE ASOCIEZE CU NOI ÎN ORGANIZAŢIILE NOASTRE CARE, DATORITĂ AURULUI NOSTRU, SUNT ASTĂZI MAI ÎNFLORITOARE CA NICIODATĂ. ACUM RĂMÂNE ÎN TAINA NOASTRĂ FAPTUL CĂ ACEŞTI NEEVREI CARE, UNINDU-SE CU NOI, TRĂDEAZĂ PROPRIILE ŞI CELE MAI PREŢIOASE INTERESE ALE LOR, NU TREBUIE NICIODATĂ SĂ ŞTIE CĂ ASEMENEA ASOCIAŢII SUNT CREAŢIA NOASTRĂ ŞI SLUJESC PROIECTELE NOASTRE ...

UNUL DIN TRIUMFURILE FRANC MASONERIEI NOASTRE ESTE ACELA C ACEŞTI NEEVREI, CARE AJUNG SĂ FIE MEMBRI AI LOJILOR NOASTRE, NU PUT NICIODATĂ SĂ BĂNUIASCĂ FAPTUL C NOI ÎI FOLOSIM PENTRU A CONSTRU PROPRIILE LOR ÎNCHISORI PE AL CĂROR TERASE NOI VOM ÎNĂLŢA TRONUL REGELUI NOSTRU UNIVERSAL AL LUI ISRAEL; ŞI NICIODATĂ EI N TREBUIE SĂ ŞTIE CĂ NOI ÎI FACEM SĂ FĂUREASCĂ LANŢURILE PROPRIEI LO ROBII VIITORULUI NOSTRU REGE A LUMII.

(va urma)

Flori pentru Armata Roșie

sau

Ce vrea să uite astăzi PNȚCD (II)

Motto: „Dacă altora nu le-a fost ruşine minţind, cum să ne fie nouă ruşine spunând adevărul?"
(„Dreptatea", nr. 18/15 sept. 1944)

(continuare din numărul trecut)

2. „PERNA CU ACE" A „DREPTĂŢII"

Încheiam prima parte a articolului observând strania coincidenţă între numele vehiculate la rubrica „Perna cu ace" (deschisă de Oscar Lemnaru în nr. 7 al ziarului „Dreptatea") şi viitoarele victime ale regimului comunist de ocupaţie. Operele acestora aveau să se găsească în broşura din 1948 conţinând titlurile interzise din cultura română. Iniţial erau în număr de 8000(!), la acestea adăugându-se de-a lungul anilor, progresiv, multe altele.

Voind să risipească orice posibilă urmă de neîncredere, Oscar Lemnaru, chiar a doua zi după declaraţiile sale fulminante, îşi continuă campania cu nota intitulată „Ne ţinem de cuvânt": *„Aşa cum am făgăduit, vom face să defileze eroii presei de odinioară, cei care s-au folosit de pistolul german pus în ceafa poporului român (...) Publicul desigur îşi mai aminteşte de ei, noi nu-i vom uita niciodată. Deocamdată, iată pomelnicul: Mircea Eliade, cel care nu demult cerea sânge şi moarte. Emil Cioran, hitlerist propagandist. Paul Sterian, care până mai ieri a deţinut o funcţie în organizaţia nazistă a României. Horia Stamatu, revoluţionar legionar, Arşavir Acterian, antisemit notoriu, bocitor pe mormântul Căpitanului Codreanu, Vasile Marin..." (Dreptatea", nr.8/3 sept. 1944).*

Nici un criteriu literar sau artistic nu mai era luat în considerare. Creaţii, opere, existenţe – totul era citit printr-o grilă unică şi inflexibilă; un singur criteriu conta: cel politic, ţinta fiind exterminarea, lichidarea. Majoritatea inculpaţilor beneficiau de tratamente repetate. Am evocat cazul lui Emil Cioran. Acelaşi tratament, mult mai drastic şi lărgind aria de acuzare, îi va fi aplicat şi lui Mircea Eliade: *„ M. Eliade un român care a plecat în India ca să se facă diplomat la Lisabona! Teribilă fantezie în ce-l priveşte şi dezarmantă naivitate pentru toţi cei care l-au crezut. A pescuit în apa tulbure a unui misticism penibil, cât a putut, iar când undiţa îşi tocise vârful şi i se terminase momeala a devenit deodată diplomat. Ţara aceasta a fost în ultimii cinci, şase ani un coridor atât de întunecat, încât oricine a putut deveni transformist".* („Dreptatea", nr. 29/28 sept. 1944). Se ating cote aproape neverosimile astăzi. Cine ar putea crede că primul ziar care a luat poziţie împotriva întoarcerii în ţară a românului Mircea Eliade a fost însuşi ziarul „Dreptatea"? Prin pana aceluiaşi necruţător Oscar Lemnaru, care în numărul din 11 oct. al oficiosului PNŢ nu se sfia să scrie: *„Mircea Eliade vrea să se întoarcă în ţară... Fireşte că noi nu-l putem opri, dar nici bine ai venit nu-i putem spune pentru o mie de binecuvântate motive: 1) A reprezentat în „Criterion" huliganismul, orientând prin scris şi prin viu grai, lumea spre obscurantism. 2) A reprezentat în străinătate hitlerismul românesc. 3) A cerut odată în „Vremea" moarte şi sânge, toate bineînţeles amestecate în pasta misticismului. Poate ar fi mai bine să plece în India. Ne mirăm, de altfel, că, obişnuit cu tehnica fachirică, n-a intrat încă în pământ de ruşine!"* („Dreptatea", nr. 40/11 oct. 1944).

Procesele politice intentate de oficiosul PNŢ aveau să fie continuate cu aceeaşi ignobilă vehemenţă, cu aceeaşi ură, cu aceeaşi neverosimilă inconştienţă. Acuzaţii vor fi, pe rând, Nicolae Roşu, N. Crevedia, Hilarie Dobridor (Costică Iliescu), şi desigur Nae Ionescu. Toţi aceştia s-o repetăm, din motive exclusiv politice, redactorul „Dreptăţii" îndeplinind cu entuziasm nedisimulat funcţia de comisar ideologic, reluată mai târziu cu aceeaşi fervoare de activiştii politici ai ocupantului, puşi să zdrobească, la ordin, spiritualitatea românească.

Sub titlul „Câteva întrebări" va fi acuzat de asemenea, incredibil, însuşi directorul general al Filarmonicii, marele dirijor român George Georgescu: *„Domnul George Georgescu, directorul general al Filarmonicii, este drept sau nu că a colaborat cu Germanii? (...) Este adevărat că în casa domniei sale se dădeau formidabile serate la care participa toată suflarea civilă şi militară germană? Şi încă o întrebare: un asemenea om mai poate dirija în România fără să provoace dezgust şi indignare?"* („Dreptatea", nr. 13/9 sept. 1944). Nu este ocolit nici repertoriul Teatrului Naţional. Sunt luate acum în vizor adaptările lui Dem Theodorescu, astfel că, în deschiderea „Pernei cu ace", sub titlul scris cu litere de-o şchioapă „Apetitul şacalului", semnat „x.y.z." – se putea citi: *„Domnul Dem Theodorescu este unul din cei mai convinşi germanifili care a prelucrat şi sub nemţi pe Lope de Vega (...), «Ţărăncuţa din Cetate» a devenit în aranjamentul d-lui Dem Theodorescu «Castiliana» – spectacol de moşi care a degradat scena Naţionalului şi prelucrează acum «Fedra» de Victorien Sardou. Ar fi cazul ca şi la Teatrul Naţional naziştii să fie trimişi în carantină"* („Dreptatea", nr. 16/13 sept. 1944). Oficiul cinematografic este şi el scrutat necruţător, aici fiind reperat Ion Cantacuzino, căruia i se aplică acelaşi tratament, cerându-i-se grabnic înlăturarea. Motivul: *„fost criterionist şi propagandist al întunericului spiritual"* („Dreptatea", nr. 28/27 sept. 1944).

3. ALTE MĂŞTI ACEEAŞI PIESĂ...

Începând cu 4 decembrie 1944, rubrica „Perna cu ace" este abandonată, în locul ei apărând acum o alta. Schimbarea se dovedeşte însă aparentă căci noua rubrică „De la Apus la Răsărit", semnată la început „A.B.C.", apoi „Styx", urmează aceeaşi reţetă. Aceleaşi sunt ţintele, aceleaşi sunt intensitatea şi virulenţa atacurilor. Primul personaj luat la ochi este scriitorul Ion Barbu. Poetul, printr-o scrisoare adresată Societăţii Scriitorilor Români, riposta apărându-se împotriva calomniilor lansate asupra sa, prin care era catalogat drept instigator la crimă şi anarhie. Semnatarul rubricii (probabil tot Oscar Lemnaru) este şi de această dată neiertător: *„... cu prilejul unei tragedii jucate în Piaţa Teatrului Naţional, poetul matematician (cu limbaj cifrat, adică) patrula înarmat cu unul, două sau chiar mai multe pistoale (...) În acest caz, toţi fasciştii şi germanofilii să iscălească în bloc o scrisoare de scuze că nu au aţâţat la jaf şi la omor şi să fie iertaţi"* („Dreptatea", nr. 87/6 dec. 1944; vezi şi nr. 12/8 sept., rubrica **Cafeneaua de odinioară**).

„Vânătoarea de vrăjitoare" avea să se plieze după ritmul cultural al noilor vremi. La începutul lui ianuarie 1945, Lucreţiu Pătrăşcanu va susţine la Fundaţia Carol I o conferinţă în seria intitulată „Cunoaştere şi societate", organizată de Gruparea Universitară Democrată. Pentru scopurile noastre, e de ajuns să remarcăm cum, în această prelegere, ministrul justiţiei de atunci îl considera pe Blaga drept mistic medieval, eclectic şi agnostic, încurajând obscurantismul şi tendinţele nocive pentru societatea românească (!!!). Un individ periculos deci, care trebuia, nu-i aşa, lichidat. În acelaşi registru, urmărind „indicaţiile preţioase" ziarul „Dreptatea" îl desfiinţează în numărul din 14 ianuarie 1945 pe marele filosof român, aplicându-i etichetele devastatoare de agnostic şi obscurantist (A.B.C. **Cade-n picioare**! În rubrica „De la Apus la Răsărit" din „Dreptatea", nr. 116).

(va urma)

Silviu RAREŞ

Dar va veni şi ziua aceea

Aproape în mijlocul satului Căciulaţi, comuna Moara Vlăsiei, din Sectorul Agricol Ilfov, se întinde pe aproape 16 hectare, un splendid fost domeniu feudal ce a aparţinut domnitorului Ţării Româneşti, Alexandru Ghica, ulterior descendenţilor acestuia, după anul 1947, pare-se donat Academiei Române „cu acte în regulă".

În inima parcului, sau „Academiei", cum îi spun localnicii, se înalţă un adevărat palat alb, cu etaj, ce armonizează plăcut cu verdele brazilor şi nucilor seculari. A fost ridicat de către domnitorul Ghica pe la începutul secolului al XIX-lea, împreună cu o biserică, aflată tot în incinta domeniului ce poartă hramul „Adormirea Maicii Domnului", ctitorită în anul 1832 şi restaurată în anul 1890 de către doamna Maria Balaramberg. Până prin anul 1950, domeniul a fost sediul unei unităţi de securitate, fiind apoi preluat de către Administraţia Domeniului Public şi devenind loc de odihnă sau de creaţie pentru membri ai Academiei Române sau ai Uniunii Scriitorilor. Prin anul 1984, Nicolae Ceauşescu pune ochii pe micul regat. Începe un prim jaf de mobilier, ce este transmutat la reşedinţele „celui mai iubit fiu al poporului". Apoi intenţionează să-l cedeze lui Nicuşor, ca loc de studiu, creaţie şi odihnă, dar acesta refuză. Totul este lăsat pradă timpului şi vicisitudinilor naturii.

Deşi i s-a consolidat temelia, castelul se resimte de pe urma cutremurelor. Sera a ajuns o sculptură abstractă de cărămidă, tencuială roasă şi corsaj metalic. Castelul de apă a ruginit. Fântâna arteziană a secat de mult. Clădirile anexe sunt în paragină. În Decembrie 1989, a fost... ca la revoluţie: s-a mai prădat, s-a mai dat foc, s-a mai pus „la păstrare" pe la vreunul. Între timp s-au ivit chiar şi potenţiali cumpărători din Anglia, Franţa, Belgia, dar au fost refuzaţi cu hotărâre. Actualmente parcul Ghica este imaginea reală a măreţiei, grandorii şi decadenţei unei epoci definitiv apuse. Coloanele mozaicale de la intrare, imitând marmura roşie şi albastru-vineţie, scara în arc de cerc, din lemn masiv, sculptat, ce duce la etaj, unde sunt şase dormitoare, cu baie şi grupuri sanitare, totul pare a se scuza, neputincios, că nu poate fi o gazdă agreabilă. Şi iată că, totuşi, acest domeniu refuză să treacă în uitare, reînviind o secvenţă de prin anul 1983. Atunci, vrând să înalţe un stâlp ce urma a susţine firele telefonice, lucrătorii au dat peste două schelete umane.

Au venit procuratura, miliţia... şi dosarul a fost clasat. La finele anului 1991, dorind să facă o banală groapă unde urma să fie însilozaţi nişte cartofi, săpătorii, în acelaşi perimetru ca şi în anul 1983, au dat peste un osuar: mai mult de patruzeci schelete au ţâşnit din pământ, la nici două, trei lopeţi adâncime, nu pentru a susţine un decor gotic, ci gata a depune mărturie despre vremuri tulburi şi vieţuitoare feroce, obediente, „însufleţite" de tovarăşi... Au fost scoase la iveală 36 schelete de adulţi şi 7 de copii.

Unul din schelete a surprins prin dimensiuni: pare a fi un bărbat în jur de doi metri. Ajutorul de pădurar din comuna Greci, ce se află cam la 4-5 kilometri de moara Vlăsiei, îşi aminteşte de camaradul său, un bărbat impunător fizic, dipărut brusc de acasă prin anii 1950, pentru că abia după vreo 5-6 ani familia să fie înştiinţată că ar fi decedat în închisoare, dar din ce cauză, când a fost judecat, unde...

În prezent, săpăturile au fost sistate din cauza... „timpului nefavorabil". Procuratura deplasată la faţa locului şi preluând cazul, urmează să facă expertizele necesare, testele cu carbon şi să se pronunţe, împreună cu specialiştii Institutului Medico-Legal. După care, probabil, se va mai completa încă o filă din masivul dosar al procesului comunismului, din păcate, însă, nepus pe rol. Dar va veni şi ziua aceea...

prof. Ionel PROTOPOPESCU

Anul III Nr. 7 (26)
1 – 15 aprilie 1994

ÎNTRE „NAȚIONAL COMUNISM" ȘI „CELĂLALT-MARXISM" (II)

Motto: „Da, la comuniști ajungi tocmai pentru că ești foarte bine axat".
(Vladimir Tismăneanu – „Ghilotina de scrum", 1992)

Ar trebui să trec acum la exemplul promis. Știu. Dar de ce să nu mărturisesc că o reținere persistă încă, o îndoială se insinuează încet, îndemnându-mă la prudență, avertizându-mă fără încetare că ceea ce voi scrie va putea fi receptat fals, deformat sau – vai! – numai interesant și insolit. Un lamentabil „efect pervers" ar fi zis un francez contemporan.

Neîndoielnic, a scrie *pentru* asta – eternul „pour épater les bourgeoises" – este fatalmente o obsesie, indiferent de conjunctură, dar, a vă asigura că o publicație cu țelurile și evoluția „Mișcării" nu și-a ales acest traseu, ba mai mult, că asemenea catalogare ar însemna o crunță dezamăgire este, cred, inutil.

Diferența este imensă. Poți să scrii, programatic, pentru a „epata", și atunci scopul, instrumentele sau ținta sunt clare și, într-o oarecare măsură, justificate, sau poți scrie pentru a dezvălui, înfățișând concluzii probate, dar în final să nedumirești sau să șochezi. Drama începe din momentul în care cititorul așează *la același nivel* cele două *nedumeriri*, refuzând să stăruie asupra lor și expediindu-le nonșalant la aceeași nenorocită rubrică: insolit și interesant. Te poți încrunta, chiar cu aceeași „intensitate" și la contorsionările scenice sau la declarațiile frapante ale Madonei, dar și la afirmația – asupra căreia voi stărui cu alt prilej – că existența și persistența societăților *închise* (de tip masonic) în societățile deschise (cele democratice) camuflează până la urmă un uriaș fals. Poate marea minciună a sfârșitului de secol XX. Problema își atinge punctul ei delicat abia pe urmă: cum reacționezi după ce ai conștientizat inevitabila nedumerire?... Prefer să las subiectul în suspensie, lăsându-vă pe dv. „la mutare" și să închid aici paranteza.

Cunoașteți, poate, faimoasa demonstrație a lui Hotelling, despre tendința partidelor politice de a se situa, programatic și declarativ, spre centrul eșichierului. Există această „nevoie de plasament" în orice stadiu la care s-ar afla evoluția democratică. Este frapantă asemănarea discursului politic, indiferent de canalul emițător, devine stridentă chiar grija aproape maternă de a nu violenta spiritul public, de a împăca pe cât mai mulți, de a aloca mesajul în doze homeopatice sau de a dădăci cu orice prilej alegătorul. Există o mediocră teamă de a nu supralicita «celula». (Apropo de asta, un cititor ne povățuia, maiorescian, s-o lăsăm baltă, ceea ce vrem noi să facem e o utopie, că au trecut 50 de ani în care «celula românească» a fost iremediabil pervertită. Drept răspuns, l-am trimis atunci la articolul lui Eliade – „Nu rezistă celula?", dar astăzi, răspunsul nostru ar putea fi mult mai răspicat. Fără falsă modestie, traiectoriile MPR și ale „Mișcării" indică, constant, că celula românească rezistă și se întărește.)

Inutil să vă declar că prilejul pe care mi l-ați oferit acum, vreau să-l folosesc tocmai în acest scop: să supralicitez «celula». S-o violentez și să o oblig să răspundă.

Vă propun să vorbim acum – în sfârșit! – despre cazul pe care în prima parte a răspunsului meu îndrăzneam să-l numesc „exemplar". Eram convins atunci, și sper să vă conving și pe dvs., că „Ghilotina de scrum", cartea d-lui Vladimir Tismăneanu, editată la Timișoara în 1992, merită cu prisosință o atare recunoaștere. Cartea este mărturia unui intelectual plecat din România prin 1981, și care-și propune, într-o simandicoasă companie – d-nii N. Manolescu, S. Tănase, Leonard Oprea, Mircea Mihăieș, Vasile Gogea, Aurelian Crăițu și doamnele Adriana Babeți și Raluca Barac, toți, notorii propagandiști P.A.C. și declarați radicali anticomuniști – să dezbată – atenție!: „...*responsabilitatea istorică a generației părinților mei. Responsabilitatea istorică a comunismului român*".

Fundamentul fals pe care se așează „mărturia" transpare încă din această posibilă declarație de intenții:

1. Orice profesionist care dezbate această chestiune știe că, din punct de vedere etnic, cei aproximativ 1000 de membri pe care-i avea PCR în 1944 se repartizau procentual astfel: 40% evrei, 30% maghiari, 25% slavi, 5% alte naționalități, *printre* care și români. Inutil să spun că nimeni n-a spus asta în discuții.

Prin urmare, a vorbi în primul rând despre „responsabilitatea comunismului român" este o ignobilă stratagemă, mai cu seamă când alăturarea invocă „generația părinților mei". Părinții d-lui Tismăneanu (Tisminețki) n-au absolut nimic de-a face cu un posibil comunism *românesc*. Ambii evrei, ambii luptători în Spania în tabăra bolșevică, ambii refugiați la Moscova și veniți după ocupație în postură de biruitori (biruitori ai NKVD-ului, firește).

2. Mărturia despre „...responsabilitatea istorică a părinților mei", rostită de dl Tismăneanu este bizară. D-sa, notoriu marxist, cunoscut în epocă pentru apologetica dulceagă la adresa comuniștilor reciclați ai „Școlii de la Frankfurt", școlit în toate instituțiile de elită ale regimului (alături de Petre Roman, Anca Oroveanu – fiica lui Leonte Răutu, copiii lui Nicolae Ceaușescu etc.) și pregătit din vreme pentru a prelua ștafeta din mâinile „generației părinților": Gogu Rădulescu, Valter Roman, Leonte Răutu *et eiusdem farinae*, n-a condamnat niciodată până la capăt prestația acestora. Mă întreb în câți ani vom putea discuta „responsabilitatea istorică" a celor precum dl. Vladimir Tismăneanu?

Și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, din carte răzbate sistematic intenția d-sale de a scuza, de a justifica gestul lor: „...*mi se părea tot timpul că trebuie să încerc, că e de datoria mea să salvez acel nerv moral care cred că-i motivase pe cei din familia mea, pe care-i respect*" (p. 14). Sau: „*Exista, probabil (încerc să le înțeleg puțin mentalitatea), și o doză oarecare de idealism în cazul lor*" (p.117). Și încă multe altele în același ton.

Discuțiile ce alcătuiesc volumul, indiferent de partener, pivotează în jurul acestor repere. Destăinuirile d-lui V. Tismăneanu sunt cele ale unui marxist, evoluția și criteriile d-sale probând aceeași funciară inaderență la ceea ce i-ar contrazice opțiunea și crezul. Iată opinia sa față de problema națională: „*Apoi, structura mea este internaționalistă. Deci nu aș fi găsit niciodată o soluție personală în exaltarea comunității etnice. Totdeauna chestiile astea m-au făcut să zâmbesc. Mi se par a fi un mod de întârziere mintală, dacă vrei s-o luăm (și s-o lăsăm) așa*" (p. 19). Pe măsura înțelegerii față de bolșevism, firesc, ura față de naționalism: „*Râdeam adesea de aberațiile lui Nichifor Crainic, din* **Etnocrație și ortodoxie.**" (p. 220) (Mărturisesc că mă surprind declarațiile d-sale. Ca politolog, dl Vladimir Tismăneanu ar fi trebuit să știe că schema propusă de Nichifor Crainic în cartea citată este concretizată astăzi, nici mai mult nici mai puțin, de... Statul Israel. Vă las pe dvs. să vă imaginați ce s-ar petrece cu dl Tismăneanu dacă ar judeca astfel acest stat...).

Interlocutorul preferat al Grupului pentru Dialog Social nu și-a refuzat, practic, niciodată aderența totală la marxism. Aș putea foarte bine deschide această chestiune cu cuvintele d-sale care, în paranteză fie spus, rostite de dl Verdeț, n-ar surprinde pe nimeni: „*Deci, când rupi cu comunismul, ce faci, cum rupi cu el și cât mai rămâne din ceea ce cândva te-a mobilizat etic. Aici apare problema centrală pentru ce se produce la ora actuală în Est: ce rămâne din toată această moștenire?*" (p. 149). Căci, dacă la fascism ajungi dacă ești „*un intelectual dezaxat, de tip Ezra Pound sau Céline... la comunism ajungi tocmai pentru că ești foarte bine axat*" (p. 149).

Consider inutil să comentez zbuciumul existențialisto-ideologic al tânărului Vladimir Tismăneanu: mă mulțumesc să-l înfățișez, lăsându-vă dvs. plăcerea judecării: „...*eu rezistam prin marxism, de unde și ipoteza centrală: că pentru o anume etapă a dezvoltării culturale a Europei răsăritene (și asta era teza cărții mele), marxismul critic este o perioadă de pregătire absolut fundamentală (...) iar soluția cea mai incomodă era să descoperi ceea ce eu numeam «celălalt marxism»*" (p. 45 și 31). Și, mai departe, explicația: „*A fi violent și sup[...] antimarxist nu mi se părea o soluți[...] condițiile în care constatai cât de non-mar[...] (îmi pare rău să o spun) era Ceaușescu*" (p. 45[...] Și raționamentul vă propun să-l preluați dv[...] dacă și astăzi sunt condamnați num[...] comuniștii – ex.: N. Ceaușescu în chip de p[...] ispășitor – marxiștii „cei buni", de tipul lui V[...] Tismăneanu și interlocutorii, vor continua să [...] dea lecții.

Iată acum evoluția în S.U.A.: „*Când a[...] ajuns în S.U.A., în 1982 și m-am întâlnit c[...] redactorii revistei «Telos» și m-au întreba[...] vreau să fac, eu le-am spus: marxism critic. [...] '73, la Sesiunea cercurilor științifice de la C[...] am prezentat o lucrare:* **Noua stângă, [...] utopie și disperare.** *Era vorba despre mișc[...] contestatare din Occident, o lucrare pro[...] nonconformistă*" (p.43) În treacăt fie spu[...] lucrarea a fost atât de „nonconformistă", în[...] Valter Roman, drept „pedeapsă", avea s-[...] publice rapid în antologia „Dezbat[...] ideologice", la... Editura Politică.

Îmi permit să vă atrag atenția mai departe î[...] privința unui aspect asupra căruia merită stăru[...] Este perspectiva prin care se luminea[...] revelator atitudinea politică a... adviseru[...] Departamentului de Stat al SUA în problemel[...] Estului european.

Căci, uitasem să vă spun, omul cu u[...] asemenea trecut, de vechi și intransige[...] „luptător", a ajuns astăzi „mare"! Dacă părin[...] au venit odată în postură de „eliberatori", în[...] că tradiția se moștenește, mai nou, odraslel[...]

(va urma[...])

Dan DUNGACI[...]

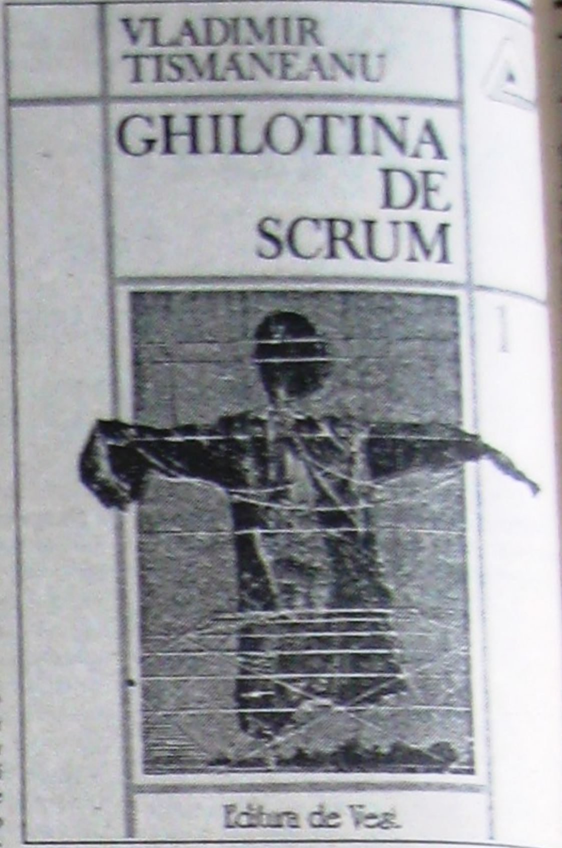

Banul – vector al mondialismului

Motto:
„Banul nu e decât grăsimea corpului politic: prea multă face rău sprintenelii, prea puțină aduce boală"

(W. PETTY „VERBUM SAPIENTI", 1691)

Desigur, BANUL apare ca necesar. A milita contra extinderii nepermise a influenței lui în toate sferele societății civile nu înseamnă implicit a face elogiul sărăciei individului sau pledoaria pentru un fel de franciscanism colectiv.

Banul este necesar, dar nu este totul. În schimb puterea lui magică (se poate vorbi de o virtuozitate a manevrării lui căpătând o eficacitate simbolică, cu „virtuți" manipulatorii), provenind dintr-o circulație care absoarbe energii sociale imense, pare să contrazică această afirmație printr-o practică cotidiană „totalitară".

Dacă banul are o reală putere aceasta se datorează *reflexului de dependență* pe care îl întreține, subordonând față de valoarea de schimb valori superioare acesteia. Banul nu mai reprezintă *o consecință* a funcționării armonioase a unor imperative superioare, autonome în raport cu el (sacrul, justiția, politicul). Banul a devenit el însuși *o cauză* a unei „ordini noi", o pseudo – ordine pe care a instaurat-o și care tinde să devină rațiune de a fi a unei persoane sau a unei colectivități. Spiritul civic se structurează în modernitate exclusiv pe interesul economic, generator al individualismului, al spiritului mercantil, al unor grave inversiuni de valori. Excesul de „socializare" pe care circulația banului îl provoacă determină paradoxal un exces de egotizare, subminând participarea civică dezinteresată, în numele unor valori și imperative non-economice, reducând comunicarea umană la o relație unidimensională – relația de afaceri.

„Homo religiosus" și „zoon politikon" se diluează treptat, în crepusculul verde de dolar al mileniului, lăsând locul lui „homo economicus" la comanda societăților omenești.

O ordine social represivă nu se instaurează datorită exclusiv unor decizii politice aberante, ci poate fi instalată printr-o dictatură mai subtilă; cea a obsesiilor economice și a satisfacțiilor pur materiale. Cultul personalității este înlocuit de cultul banului, o formă de materialism (socialismul științific) cedează altei forme de materialism, cea a „statului totalitar al bunăstării"[1].

Puterea banului manevrează ca un Prospero demonic furtuna instinctelor și pasiunilor sub protecția zeului – verb „a avea". Obsesia acumulării valorii de schimb este întreținută și de presiunea exercitată asupra inconștientului colectiv de această reprezentare simbolică a banului ca instrument de control și de dominație asupra umanului. Această reprezentare simbolică este poate cel mai puternic instrument de legitimare socială a „dictaturii banului". De la palierul paramiologic al înțelepciunii populare până la teoriile economice liberale ipostaza banului ca panaceu universal a incitat *imaginarul social* al lumii moderne, consolidat datorită afirmării (începând cu Renașterea) în plan politic a burgheziei europene. De la arhicunoscutul proverb „Banul deschide ușile fără chei" și până la celebra aserțiune sombartiană „Atâta Stat cât argint", mentalitatea colectivă a europenilor renunță la calificarea negativă a puterii banului, depășind disprețul aristocratic față de valoarea de schimb, an[...] „statornica neîncredere populară față de monedă"[2], [...] optica teologică severă, dominantă în Evul Mediu, asupra banului (banii sunt „ochii dracului", emblemă a trădării Mântuitorului).

Deși gândirea creștină (în special catolică) va fi mult timp tribuna condamnării pervertirii naturii umane prin intermediul banului, tot ea (prin protestantism, după afirmațiile lui Max Weber) va legitima ascensiunea capitalismului și acumularea de masă bănească – paradoxal – văzută ca imperativ comandat de instanța divină. Mai apropiat de valorile iudaice veterotestamentare, protestantismul va proiecta asupra banului o lumină favorabilă, privindu-l drept o recompensă divină care contribuie la economia mântuirii. Weber are meritul de a fi sesizat primul acest nucleu teolog[...] sedimentat în ideologia capitalistă, ia[...] Marx, acest mic burghez întors contra ordinii burgheze, de a-i fi relevat o anumită conotație rasială[3]: „*Care est[...] cultul profan al Evreului? Traficul. Care este Dumnezeu[...] lui profan? Banul... Banul este dumnezeul gelos a[...] Israelului, în fața căruia nici un alt dumnezeu nu are dreptul la existență*".

1. Expresia îi aparține lui Herbert Marcuse; o cităm pentru plasticitatea ei, indiferent de contextul ideologic al gândirii sale marxist-freudiene.
2. Fernard Braudel: „Structurile cotidianului".
3. Karl Marx: „Chestiunea evreiască", 1843. Prin aceast[...] lucrare gândirea de stânga, și nu cea de dreapta, dovedește c[...] structural, conține germenii antisemitismului.

Bogdan George RĂDULESC[...]

Fluturii noii generaţii

În ziua de Bunavestire, pe 25 martie, pe scena Teatrului Bulandra a avut loc premiera unui spectacol de excepţie intitulat „Despre fluturi fără aripi..." pus în scenă de grupul „Marginalii", prima trupă de dans contemporan a noii generaţii coregrafice româneşti. Au dovedit prin ceea ce au realizat că numele ce caracterizează o întreagă generaţie nu este decât o sfidare aruncată unei lumi anchilozate încă...Dacă spectacolul în sine a reprezentat o excepţie, apariţia lor pe scena românească sperăm să devină regulă. Până în prezent ei sunt prima şi singura trupă de tineret care a reuşit să spargă tiparele unei mentalităţi prăfuite, să rupă barierele nevăzute, aşezate parcă dinadins în calea tuturor tinerilor care încearcă să facă astăzi ceva în România.

"Marginalii", este o trupă formată din patru tineri coregrafi colegi de generaţie şi de şcoală încă din primele clase ale Liceului "George Enescu". Se numesc Irina Costea, Florin Fieroiu, Cosmin Manolescu şi Mihai Mihalcea. Mihai a dansat după terminarea şcolii la prestigioasa Komische Oper din Berlin, iar ceilalţi au intrat între timp la Academia de Teatru şi Film secţia coregrafie.

După decembrie 1989 evoluţiile lor au fost remarcate şi apreciate de trupele coregrafilor francezi perindate pe la noi. Prima recunoaştere şi confirmare a venit din partea regretatului coregraf Dominique Bagouet, cel care i-a îndemnat să se grăbească să apară pe scenă convingându-i că *„ar putea fi foarte importantă pentru viitor"* ieşirea lor în public.

In afara profesorilor pe care i-au avut, Dl Sergiu Anghel şi Dna Raluca Ianegic, Dna Corina Şuteu-Lupşa a fost prima personalitate din lumea teatrului românesc care le-a acordat încredere. Instituţia condusă de domnia sa "Theatrum Mundi", i-a luat sub oblăduire oferindu-le puţinul ajutor de care aveau nevoie. Au susţinut deja prin "Theatrum Mundi" o serie de spectacole, în 1992 la Festivalul de dans de la Bourgogne şi la Festivalul de la Brest din 1993.

Şi iată că astăzi realizează adevărata lor ieşire în public, *Premiera*, ce a avut loc – frumoasă coincidenţă! – sub semnul Bunăvestiri.

Premieră cu atât mai importantă cu cât întreg spectacolul - de la scenografia realizată de Loredana Stancu - studentă la Academia de Artă până la coregrafia semnată de Cosmin Manolescu - s-a desfăşurat în condiţiile absenţei totale a suportului financiar de care beneficiază atât de puţinele (doar 3 în ţară) trupe de dansatori.

In aparenţă interesul pentru o trupă de dansatori, nu ar avea de ce să stârnească un aşa entuziasm din partea noastră (lăsând la o parte că-i cunoaştem şi-i urmărim cu simpatie de multă vreme). In aparenţă doar, căci ceea ce suntem şi noi şi ceea ce tot aşteptăm să apară în continuare nu reprezintă decât forme diverse de manifestare, creativă, constructivă, a noii generaţii. Am susţinut şi am felicitat când a fost cazul orice nouă manifestare a spiritului creativ dinamic al generaţiei noastre, în teatru, literatură, cultură în general.

Mai mult încă, în cazul "Marginalilor", am identificat o forţă de interpretare şi expresie remarcabile a unor stări specifice epocii traversate de noi toţi. In chip simbolic, prin semnele şi „desemnele" corporalităţii, prin limbajul metaforic specific expresiei plastice a corpurilor în mişcare, ei au reuşit să comunice şi să exprime, neelaborat, şi intuitiv, aproape la nivel subliminal, mesajul dramatic al timpurilor sub care stăm.

Or cei care pot schimba timpurile, cei ce pot aşeza timpurile sub oameni vor putea fi găsiţi doar în straturile corpului logistic al societăţii, din care fac parte şi artiştii, oamenii de cultură, cei capabili să ofere o ripostă înnoitoare diferitelor agresiuni, la care e expusă şi societatea românească. In mod necesar elitelor, inteligenţiei acestei noi generaţii îi revine rolul transformator, salvator al societăţii. Lor le revine menirea de a reface corpurile profesionale pustiite de uraganul comunist.

Pe această direcţie de creaţie se aşează trupa „Marginalii", reprezentând semnul promiţător al unei noi generaţii de artişti, apariţie care va fi sperăm *"foarte importantă în viitor"* pentru arta românească şi pentru noi toţi.

Să le urăm în continuare succes.

Reporter

O scrisoare

Stimată redacţie

După un îndelungat timp, în care nehotărârea m-a făcut să oscilez între a vă scrie şi a nu vă scrie, m-am gândit să ies din acest anonimat existenţial, care mă copleşeşte, şi să încropesc câteva rânduri.

Sunt mulţi cei care azi îşi exprimă neîncrederea în noua generaţie spunând că tinerii nu vor reuşi să creeze ceva valabil, că suntem o generaţie de rataţi într-un cuvânt. Ceea ce este mai grav este că mulţi din rândul generaţiei născute, asemeni fratelui Alexandru, (pe care nu-l acuz pentru acea scrisoare gândită, probabil, într-un moment, de depresiune nervoasă) sunt copleşiţi de neîncredere şi pesimism. Acestora nu pot să le răspund decât prin cuvintele lui M. Eliade: „A iubi, a respecta, a crede în tinereţe – este un lucru atât de firesc încât nici nu mai trebuie justificat. Chiar dacă această tinereţe îţi dărâmă idealurile în care ai crezut, apucă pe drumurile pe care le-ai evitat, ignoră frumuseţile pe care i le-ai arătat, chiar dacă această tinereţe te insultă, te jigneşte, te depăşeşte sau te exclude – nu poţi obosi niciodată – de a crede orbeşte încă şi de a o ajuta cu orice mijloc de a se înălţa. Cred că aceasta e una din primele datorii ale oricărui om."

Crucea lui M. Vulcănescu şi chipul lui Mihai Eminescu ar trebui să fie simbolurile tinerei generaţii. Şi apoi dragostea de Dumnezeu ar trebui să fie literă de lege pentru omul contemporan şi mai ales pentru tânăra generaţie. A alege o existenţă departe de Dumnezeu, înseamnă a alege o viaţă fără sens, departe de adevărul absolut care este singurul adevăr valabil.

Fratele Alexandru întreba unde sunt modelele vii actuale ale „Noii Generaţii". Dar Mihai Eminescu, Mircea Eliade, Nae Ionescu, Petre Ţuţea, ce cu drept cuvânt pot fi numiţi apostolii Neamului, trăiesc încă printre noi, sunt încă vii şi vor exista atâta timp cât va exista Neamul Românesc. Existenţa lor ne dă nouă dreptul la existenţă.

Am vehiculat de atâtea ori sintagma omului liber în generaţia actuală! Cel mai bun exemplu mi se pare a fi Fratele Alexandru care se pare că l-a pierdut pe Dumnezeu. Dar libertatea nu poate fi înţeleasă fără Dumnezeu, fără semnificaţia divină. „Libertatea ţi-o dă numai Biserica, considerându-te fiu dumnezeiesc. Fără nemurire şi mântuire, libertatea e de neconceput. Omul dacă nu are în substanţa lui ideea nemuririi şi mântuirii nu e liber..." (Petre Ţuţea)

Dacă credinţa e cea care ne poate aduce pe calea mântuirii şi credinţa trebuie să fie un mod de a fi al tinerei generaţii pentru că numai aşa calea ne va fi dreaptă şi luminoasă.

Ca români nu trebuie să avem sentimentul iremediabilului. Trebuie să credem în ceea ce facem şi să urmăm exemplele înaintaşilor, „să ne adunăm într-o singură rază, (...) să lucrăm ca nişte bestii la opera noastră, la conştiinţa noastră" (Mircea Eliade)

Mircea Vulcănescu caracteriza foarte frumos spiritul românului în lucrarea sa „Dimensiunea românească a existenţei: „La antipodul atitudinii practice a englezului, românul are sentimentul în tot ce face că ia atitudine în veşnicie şi integrarea omului în veşnicie, nu o dă fapta eficientă ci purtarea simbolică sau rituală."

Am credinţa (şi poate certitudinea), după aceste cuvinte ale lui M. Vulcănescu, că zecile de anonimi, care condamnă „Mişcarea" şi Mişcarea Pentru România, şi-şi exprimă pesimismul în legătură cu destinul României, îşi vor întoarce privirea o clipă în urma lor şi, observând greşeala pe care au comis-o, vor fi în stare să reia lupta şi s-o ducă până la capăt cu credinţa izbăvirii în suflet pentru că aşa cum spunea Mircea Vulcănescu „actual, neamul nostru nu este decât ceea ce vom fi noi în stare să facem din el".

Bănică Bogdan PETRE

La începutul anului am publicat (în nr. 2/23) scrisoarea unui coleg de generaţie adresată redacţiei revistei „Mişcarea" cu titlul „S-a terminat cu România". Autorul, anonimul „frate Alexandru" a rămas la bucuria sa – anonimatul. Între timp, însă am primit la redacţie scrisori ale unor cititori care, ieşind din anonimat, s-au hotărât să ofere o replică fratelui Alexandru. Cum nu le putem publica pe toate odată, ne-am hotărât să inaugurăm o rubrică intitulată «Răspuns Fratelui Alexandru». Aşteptăm în continuare momentul în care „bucuria anonimatului" îi va deveni nesuferită fratelui Alexandru.

RĂSPUNS FRATELUI ALEXANDRU

Frate Alexandre,

Chestionarea MPR, a generaţiei actuale, precum şi a colegilor tăi prin cele 42 de întrebări – consemnate de nr. 2/23 al publicaţiei „Mişcarea" – reliefează ample cunoştinţe acumulate de tine, despre mersul societăţii noastre.

Mulţi fraţi cu toată dragostea şi multă nepricepere, caută şi încearcă să te eliberarea de „păcatul deznădejdii"; fără să înţeleagă sau să priceapă sensul şi ţinta întrebărilor tale.

În multe împrejurări, Iisus punea (şi răspundea prin) întrebări – ca de pildă şi „nepricepuţilor din viitor". Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că te-a învrednicit cu acest dar mare (încă o precizare, ispitirea lui Iisus a durat 40 de zile în pustie, sub o grea povară de întrebări şi răspunsuri, iar pentru noi durează o viaţă întreagă).

Din gama largă a chestionarului tău, sper să dăm un răspuns clar şi sigur la două întrebări semnificative: „cu ce o să reclădiţi România? – pe ce?", ajutat bineînţeles de retoricul întrebărilor (imediat următor).

Dacă România se va reclădi cu poezii erotice sau de palat, cu metafizici şi doctrine politice depăşite, cu „analfabeţi şi rataţi" atunci ne vom roti la infinit în cercul vicios al istoriei, cu amăgirea că mergem înainte (de fapt antihristul amăgire este). În nici un caz, România de mâine nu se va reclădi cu analfabeţi şi rataţi – drogaţi cu tot soiul de concepte filosofice cripto-capitaliste şi comuniste. Nu fraţii mei!

România de mâine se va reclădi cu mâinile noastre doar, cu efortul conştient al tuturor minţilor luminate ce se vor naşte, ori s-au născut deja şi pe „tot ce-i autohton şi pur" – sau creştineşte fiind spus – pe Evanghelia mântuitoare a lui Iisus Hristos.

„Reforma (reclădirea) se va împlini prin crearea unei noi metode, mai ample şi mai justificabile, prin care oamenii (popoarele) să poată vedea şi înţelege mai mult decât prin metodele actuale. Istoria tuturor ştiinţelor ne învaţă acest fapt important: că numai o nouă creaţie, o nouă metodă, poate avea rezultat – iar nu critica celor vechi". Iar modelul universal al creaţiei îl vei găsi în pilda lui Iisus. Cu părere de rău, Alexandre trebuie să-ţi fac observaţia că nu ai citit Biblia. Înaintea oricărei alte bibliografii, în faţa oricărei disperări, frate, pune Biblia şi treci mai des pe la Biserică.

Cu sentimente frăţeşti,
M. Lazăr

Poşta redacţiei

Gheorghe Stavăr, Baia Mare - Vă mulţumim pentru explicaţia semnului electoral pe care ni l-aţi trimis.

Emil Călescu, Târgu Jiu - Ne bucură frumoasele Dvs aprecieri la adresa articolelor publicaţiei noastre. "Gazeta de Vest" nu numai că ne critică, dar ne aduce şi prejudicii prin minciunile şi calomniile adresate nouă, publicate de diverşi aşa zişi naţionalişti. În afară de asta legăturile lor cu FSN-ul domnului Roman sunt binecunoscute. Cu privire la partidele "Pentru Patrie" şi "Dreapta Naţională", Miscarea Pentru Romania şi-a afirmat foarte clar poziţia de nenumărate ori. Dacă am ales să mergem singuri pe acest drum a fost pentru că nici unul dintre partidele politice actuale nu ne-au prezentat încredere.

Mihai Stanciu, Satu Mare - Organizarea grupurilor cuprinde maximum 14 persoane, de aceea vă sugerăm formarea mai multor grupuri. În zonă nu avem centru teritorial. Descurcaţivă singuri deocamdată şi cât de curând o să fiţi contactaţi. S-auzim de bine.

A.Z., Suceava - V-am trimis toate ziarele. Ne cerem scuze pentru întârziere. Vă aşteptăm cu drag la Bucureşti.

M.A.Chira, Australia - V-am trimis ziarele solicitate. Încă odată urări de bine.

George Vârtej, Galaţi - Nu se pune problema unei alianţe cu PNŢCD. Nici cu alte partide politice. Nu suntem dispuşi la nici un fel de compromis, chiar „onorabil" cum ne sugeraţi dumneavoastră că ar putea fi acela cu PNŢCD-ul.

Ion Pasat, Paşcani - Vă vom trimite Programul şi Statutul MPR pe care ni le-aţi cerut.

Publicaţia „Mişcarea" este editată de Mişcarea Pentru România, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. Direcţia publicaţiei este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.
Prim redactor: George RONCEA

Adresa: Strada Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti 78.158
Telefon: 659.45.72.; Fax: 312.41.15.
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD - SMB) - Unirea
Cont nr. 40.729.96.133.178. (lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pentru $ şi DM)

Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.

Tehnoredactor : Gabriela NIŢU

Abonamente

Reamintim cititorilor noştri că abonamentele la revista „Mişcarea" se pot contracta numai prin intermediul redacţiei noastre.

Preţul unui abonament pe un an este de 4000 lei, iar pe 6 luni 2000 lei.

Veteranii de război, foştii deţinuţi politici, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază de o reducere de 50 %. În acest caz este necesară prezentarea unui act justificativ (talon pensie, adeverinţă etc.).

Pentru abonaţii din străinătate abonamentul este de 40 $ USA anual.

Abonamentele se pot achita prin mandat poştal cu specificarea numărului nostru de cont (pentru plata în lei) şi prin cec money order (pentru $).

Program relaţii cu publicul al redacţiei „Mişcarea"
miercuri şi vineri, orele 16.00 – 20.00

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile „Mişcării" nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR.

Mişcarea Pentru România îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile „Mişcării" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Anul III Nr. 6 (27)
16–31 martie 1994

Despre Armată și rosturile sale

Interviu cu dl. general maior (r.) Dumitru I. Dumitru fost șef al Direcției de Informații din Marele Stat Major al Armatei

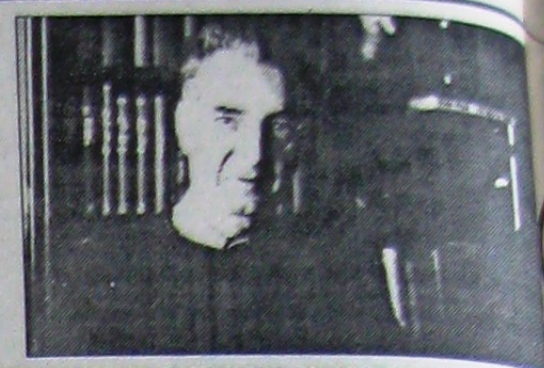

Domnule general Dumitru I. Dumitru reprezintă o legendă în lumea informațiilor militare. Remarcabil profesionist, de o ținută morală ireproșabilă, admirat chiar și de dușmani, domnia sa deține un adevărat record de comandă a unei instituții militare cu un specific special și cu un rol vital în structura de rezistență a armatei.

Născut în 1932; ofițer de artilerie; fost Șef al Direcției de Informații din Marele Stat Major în perioada 1963-1978. Decan al Facultății Arme la Academia Militară; pensionat în 1987.

Reporter: *Dle General, ați fost vreme de aproape două decenii șeful unei structuri militare de mare importanță în cadrul Armatei Române. În acea perioadă România făcea parte din blocul sovietic, dar totodată oferea imaginea singulară a unei autonomii, a unei independențe față de Moscova. Acum această imagine este supusă diferitelor comentarii, afirmându-se chiar că ea a fost o manevră de diversiune, de intoxicare a Vestului. Care este perspectiva dvs prin prisma poziției pe care ați deținut-o în perioada de vârf a „războiului rece"?*

Gen. Dumitru Dumitru: Întrebarea dvs comportă explicații ce ar depăși cu mult cadrul acestui dialog. În prezent lucrez la un volum – ce va apărea sper în curând, în care voi arăta multe din necunoscutele acelor timpuri. Pot să vă spun însă că în pofida integrării României cu forța în blocul ideologic comunist, antinațional prin definiție, țara a reușit să-și reconstruiască, cu greu, structuri naționale și a înaintat pe o cale românească totuși, iar nu rusească ori mai știu eu care. O bună dovadă este și faptul că dvs, tinerii României, gândiți și vorbiți în spirit românesc, național.

În perioada la care v-ați referit s-a purtat un adevărat război subteran în toate sectoarele cheie ale statului, inclusiv și mai ales în structurile militare, pentru recâștigarea instituțiilor în folosul românilor. Dvs sunteți prea tineri și nici alții dealtfel nu au avut cum să știe ce se petrecea sub masca oficială a Statului. S-a dus un război greu de recuperare a instituțiilor care continuă încă. În ceea ce privește politica militară românească eu pot să vă confirm că a fost o politică națională. Aplicarea unei asemenea politici nu a fost ceva simplu și ușor de realizat. Iar crearea și menținerea unui cadru care să permită manifestarea personalității Neamului Românesc a fost o lucrare anevoioasă. A existat o rezistență, o forță a instinctului național, care s-a manifestat în diferite feluri, la diferite nivele și în cele mai neașteptate locuri. În pofida utopiei masonice care spera, prin sistemul comunismului mondial, să-și impună „Noua ordine mondială" în care popoarele urmau să fie dizolvate, spiritul etnic să dispară iar tradițiile, limba și fondul sufletesc, moștenire de veacuri a popoarelor, să fie distruse și mutilate. Încercările de deznaționalizare a poporului nostru și de dezintegrare a României nu au dat rezultatele dorite de dușmani. Aflați la o răscruce a Europei românii au știut să supraviețuiască de veacuri nenumăratelor agresiuni. Au făcut față năvălirilor barbarilor, au rezistat confruntărilor cu vecinii nesătioși, au supraviețuit atacurilor și jocurilor de interese ale marilor imperii.

În memoria poporului român se află tiparul modelului de rezistență și la puține popoare în lume există un mai profund concept al ideii de apărare. În general, la alții, rolul militarului aparține unei clase specifice, unei caste chiar. La noi, la români, dintotdeauna a funcționat în momentele de primejdie un concept prin care rolul militarului era asumat practic de întreg poporul, toți românii participând la luptă!

Fiecare țară, fiecare popor își are eroii săi, modelele sale exemplare. Dar modelele de eroism pe care le-a dat ostașul român au fost uimitoare pentru multe alte popoare. Infanteristul român a fost o legendă, atât pentru aliați, cât și pentru inamici în primul război mondial, aviatorul român i-a stupefiat chiar și pe nemți în al doilea război (pentru ruși era teroarea întruchipată). Cutezanța și forța de luptă a soldaților români au fost deopotrivă recunoscute, temute și apreciate.

Indiferent de conducerile politice (de multe ori trădătoare) armata și-a păstrat și și-a exercitat rolul de apărătoare a intereselor românești. În general politicienii, din diverse motive, au trădat și nu doar sub comuniști conducerea țării s-a aflat în mâini de vânzători. Se știe că cei ce ascultau de ordinele structurilor supranaționale de tip masonic nu șovăiau deloc în a-și trăda țara. Sunt prea multe cazuri în istoria noastră din păcate și nu e locul acum pentru astfel de discuție.

Trebuie știut însă că puterea comunistă s-a instalat printr-o operație subversivă dirijată și controlată în exclusivitate de diversele ramuri ale masoneriei mondiale, atât în Rusia, cât și în final în tot Estul Europei. Iar „centrul" nu s-a aflat la Moscova și nici agenții măcar nu erau ruși. (Troțki, de exemplu, fost șef al Armatei Roșii, s-a născut în Brooklyn, iar la Stalin în casă se vorbea idiș). Multe din datele concrete ale acestei operațiuni nu au fost cunoscute nici măcar de activiști de rang înalt din partidele comuniste, cu atât mai puțin de simplii membri de partid. Un proces al comunismului ar putea da la iveală implicații foarte interesante. Dacă va avea loc vreodată. În Vest a funcționat un alt tip de scenariu cu consecințe poate chiar mai grave. În ce ne privește pe noi, subliniez, în pofida conducerii politice impuse prin forța împrejurărilor, Armata și-a păstrat menirea dintotdeauna, îndeplinindu-și misiunea de apărare, de protecție a țării. Și cea mai apropiată confirmare îl constituie rolul jucat de Armată în decembrie 1989, când România s-a aflat la un pas de a fi distrusă, prin confluența unor scenarii și operațiuni desfășurate împotriva țării de către inamici externi. Fără contribuția salvatoare a Armatei România ar fi fost nimicită.

Rep.: *Dar coaliția militară a Tratatului de la Varșovia?*

Gen. D. D.: Chiar și în condițiile participării la forțele unite ale Tratatului, Armata Română nu a cedat Comandamentul Militar Național și prerogativele sale! Chiar în condițiile în care s-a acționat în coaliție sau în alianță cu alte forțe din Tratat instituția de comandă a trupelor române nu a fost cedată. Respectând complicatul angrenaj al coaliției militare, România a impus permanent principiul subordonării forței militare a țării doar unui comandament național, neacceptând implicarea țării în acțiuni ce nu reprezentau interesele românești. Dar asta nu s-a realizat prin simple declarații. Pentru a se obține și păstra o astfel de poziție, s-a dus o aprigă luptă subterană.

Mai întâi a fost momentul '54 când Hrusciov a fost convins printr-o manevră abilă că trupele sovietice pot părăsi România. Ne-a costat mult. Apoi a fost momentul '64, anul în care la Moscova Hrusciov ducea crunte bătălii de lichidare a oponenților săi. România a profitat de context afirmându-și independența și din punct de vedere militar. Rusia și coaliții ei au reacționat imediat tăind furniturile militare contractate și sperând că astfel, fără industrie militară, ne vom sufoca. În acea vreme doar în RDG și Cehoslovacia mai exista o industrie militară, și aceea sub control. China ne-a salvat, ne-a dat documentația necesară pentru a ne crea propriile noastre fabrici de armament, ne-a oferit furnituri, ceea ce ne-a favorizat înzestrarea cu tehnică militară. Pentru a avea o armată puternică, care să facă față războiului modern cu arme convenționale, ai nevoie de o industrie puternică, de o bază materială serioasă, întemeiată pe resurse proprii. Astfel s-a pornit procesul de industrializare în marș forțat cu scopul de a ne câștiga independența și autonomia față de orice alte surse. S-a plătit din nou un preț greu. Anul 1968 a adus dovada că prețul merita să fie plătit.

Rep.: *Erați la comandă atunci. Ne puteți spune acum care au fost consecințele gestului României, de insubordonare și de condamnare a intervenției în Cehoslovacia a trupelor Tratatului?*

Gen. D. D.: A fost un moment de încercare pentru armată și pentru toată țara de altfel. A marcat totodată confirmarea ascensiunii României pe scena politică a lumii. Din acel moment, România a reînceput să-și exercite vocația sa geopolitică, iar mai apoi politica sa externă a avut chiar momente de strălucire. Să nu uităm, România din stadiul în care se afla după război, când i se rezervase prin Planul Valev destinul de bucătăreasă a blocului socialist (la propriu, noi urma să producem... mâncare și atât) a ajuns în anii '60-'80 să medieze pacea din Vietnam, conflictul din Orient arabo-israelian, conflictul ruso-chinez și multe altele încă. Înainte de toate, însă, desigur, anul '68 a fost un moment crucial. Am fost amenințați cu invazia, s-a încercat intimidarea noastră. Întreaga armată era în alarmă, toată țara era de fapt în alertă. Populația se pregătea de război pe viață și pe moarte, era o frenezie de neînchipuit și până și foștii deținuți politici abia eliberați în 1964, veneau să se ofere voluntari. Vecinii își zdrăngăneau armele la frontieră, însă în scop de diversiune. La unguri cercetarea semnalase a trei divizii, la bulgari apăreau marcate cinci, iar dinspre ruși, în Basarabia 10-12.

În realitate, ei nu aveau atâtea forțe acolo și de fapt, nici nu ar fi avut loc de desfășurare a atâtor divizii. Ei nu și-au imaginat din partea noastră să dovedim o asemenea rezistență. Argumentul interesului național românesc și-a spus cuvântul din plin și atunci.

Prin comparație, deși acum blocul ideologic s-a dizolvat, în loc să observăm o întărire a politicii interesului național, vedem că din ce în ce, în cadrul relațiilor interstatale se merge pe o pantă de diminuare și restrângere a rolului interesului național.

Rep.: *Observația aceasta am făcut-o și noi, „Mișcarea", de nenumărate ori, și nu doar cu privire la politica externă. Care sunt pentru dvs, din punct de vedere militar, datele acestei conjuncturi?*

Gen. D. D.: Această perioadă ar trebui să ridice semne de îngrijorare în fața instituției militare, prin intervenția anumitor factori în ecuația apărării naționale, factori care nu reprezintă organic interesele națiunii române.

Conform evoluțiilor dictate astăzi, către integrarea Armatei și instituțiilor sale în instituțiile unei „Europe" abstracte, România este obligată să promoveze interesele locale, zonale și mondiale ale unor foruri supranaționale ce privesc cu adversitate chiar termenul „național". Foruri care ne impun coordonatele politicii convenabile lor, ne impun și parametrii de dezvoltare, inclusiv militară, în limitele fixate de ele, ne impun cedarea Comandamentului Militar Național și subordonarea față de propriile lor instituții și comandamente. Suntem monitorizați, supravegheați, admonestați – ni se dau note. Totodată ni s-a cerut stoparea industriei militare de armament, sub pretextul reorientării acesteia către obiectivele de producție acceptate de NATO, ni s-a cerut dezafectarea înzestrării armatei, prin scoaterea din înzestrare a unor categorii de armament și tehnică militară sub pretextul atipizării acestora (prin comparație cu tipurile de înzestrări ale armatei NATO). Ni s-a cerut reorganizarea armatei cu substratul nedeclarat al dezorganizării acesteia, ni s-a indicat preluarea principiilor regulamentare ale NATO, influențându-se astfel procesul de instrucție și slăbind nivelul pregătirii comandamentelor și trupelor. Efectul acestor măsuri se face deja simțit în Armata Română.

Rep.: *Dle General, Mișcarea Pentru România și-a manifestat de la bun început neîncrederea față de soluția numirii unui civil la comanda armatei. Dvs. cum vedeți această numire?*

Gen. D. D.: Nu-mi propun să comentez numirea noului ministru. Dar fie și dacă s-a făcut numai pentru că așa au recomandat unele puteri străine, cred că s-a comis o greșeală. Impactul militar în planul politicii naționale a statelor, în lumea contemporană, este foarte puternic și politica militară (componentă a politicii naționale) cunoaște mutații semnificative în zilele noastre. Problema este ca aceste mutații să nu aducă prejudicii din punctul de vedere al intereselor naționale. Astfel, realitățile demonstrează că politica militară a statelor cu regim de mare putere militară și cu veleități pe măsură este axată pe menținerea dominației asupra statelor mai puțin puternice, promovând realizarea unor coaliții în care să-și rezerve rolul de lideri și în care, firește, să-și impună condițiile și interesele proprii neluînd în nici un fel în calcul interesele altora. De aceea politica militară a statelor mici și mijlocii este preferabil a fi orientată, la nevoie, către alianțele militare și mai puțin către coalițiile militare. Inexplicabil, România, abia ieșită dintr-o coaliție, caută cu asiduitate aderarea la o altă coaliție și integrarea fără rezerve, chiar și în defavoarea intereselor naționale. Iar evoluțiile post-decembriste ale politicii militare românești și în context ale armatei române duc la gândul teribil al înstrăinării, îndepărtării acesteia de țară. O conducere incompetentă a Armatei, promovarea unor oameni incompetenți, subordonarea instituției unor interese străine acesteia, au permis alunecarea armatei pe un traseu periculos. Am în vedere și situația fostului ministru Nicolae Spiroiu, care a adus prejudicii importante acestei instituții, chiar dacă din partea unor foruri și comandamente străine s-au făcut aprecieri de regret la înlocuirea sa din funcție.

Armata este o instituție care, scăpată din mână, e posibil să nu mai poată fi redresată și consecințele ar putea fi grave pentru țară.

Rep.: *În condițiile societății românești, cum vedeți rolul educației, mai ales al tinerilor României de azi, din perspectivă militară?*

Gen. D. D.: Factorul cel mai angajat și cel mai eficace în combaterea fenomenelor de pericol extern a fost și este tineretul român. Experimentul comunist-bolșevic de instaurare în lume a „noii ordini", este reluat la o scară mai mare, poate. Se conturează alte mari imperii – Comunitatea Europeană, Comunitatea Statelor Independente, dar arbitrul, controlorul „Noii Ordini Mondiale" este acum reprezentat de SUA, prin NATO. Se dorește ca lumea să devină monopolară, formele de manifestare a puterii au evoluat, are loc o expansiune fără precedent a dominației economice-financiare, popoarele sunt integrate prin penetrare politică, prin deznaționalizare persuasivă sau presiune directă, psihologică. Statele naționale trebuie să ducă o politică de supraviețuire, de echilibristică periculoasă printre interesele marilor puteri. În noua ofensivă asupra conceptului de Stat național-unitar și suveran este desfășurată o întreagă panoplie a arsenalului războiului psihologic în scopul dominării spiritelor, a înstrăinării de neam.

Cetățenii țării trebuie instruiți, preveniți și pregătiți cu privire la formele, metodele și mijloacele războiului modern psihologic desfășurat împotriva țării noastre.

Ca urmare a ponderii pe care tineretul trebuie să o aibă în abordarea și rezolvarea problemelor apărării țării, acestuia trebuie să i se creeze cadrul adecvat de educație și de afirmare ca forță reală a națiunii. Tineretul nostru este astăzi marginalizat pe nedrept, iar poziția sa în societatea românească contemporană este încă periferică. Forța vitală pe care o reprezintă tinerii nu este recunoscută, mai mult încă este estompată prin diferite metode, în primul rând de tip administrativ. Nici autoritatea legislativă, nici cea executivă nu se opresc asupra problematicii tineretului iar neglijarea și frustrarea generației de mâine, îndepărtarea acesteia de la asumarea conștientă a rolului său, poate avea consecințe dezastruoase asupra domeniul apărării patriei.

O instituție fundamentală pentru asigurarea educației naționale este – alături de școală și de Biserica Ortodoxă – Armata! Toate aceste trei instituții au un rol formativ prioritar.

Armata este considerată din vechime drept școala bărbăției și a curajului. Invocarea sacrificiului suprem prin jurământul militar depus de fiecare tânăr la intrarea sa în rândurile armatei nu reprezintă numai o figură de stil. Prin jurământul depus militarul nu-și mai aparține doar sieși ca individ ci devine bărbat cu drepturi dar și cu obligații de bărbat, în marea comunitate a țării. Ordinea, disciplina, regulamentul și ținuta militară sunt forme prin care se deprinde meseria armelor și de calitatea acestei instrucții esențiale depinde chiar existența țării. În plus, rezultatele activității educative a armatei asupra generațiilor tinere se reflectă în mod direct asupra stării și calității întregii societăți. Tânărul asimilează în timpul stagiului militar o nouă experiență ce lasă urme asupra întregii sale vieți, ca adult.

Armata trebuie să-și asume rolul de școală de educație națională, de educație românească. Trebuie să contribuie la transformarea generațiilor de tineri într-o forță eficientă pentru apărarea țării. Generațiile tinere sunt rezerva strategică a țării și lor trebuie să li se acorde toată atenția cuvenită. Această răspundere aparține și armatei, care trebuie să se confirme în ochii tinerilor ca o instituție a onoarei și demnității, o instituție a competenței, închinată intereselor neamului. Aceasta a fost întotdeauna în istoria românească menirea și rostul Armatei ca instituție a politicii naționale, ca păstrătoare a tradiției seculare de luptă pentru ființa națională.

Rep.: *Domnule General, vă mulțumim.*

A consemnat George RONCEA